

UNIVERSUL ȘCOLII

- *Editorial*
- *Evenimente din viața școlii*
- *Opinii*
- *Didactica*
- *Proiecte educaționale*
- *Edi*
- *Noutăți editoriale*
- *Diverse*
- *Informații utile*

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,E-mail: ccdab@yahoo.com**Director:****Prof. Deák – Székely Szilárd Levente****Redactor șef:** prof. Oros Ligia Elena**Redactori:** prof. Henegariu Camelia, prof. Jude Laurențiu, prof. Nandrea Maria, ing. ec. Onișoru Viorica**Colaboratori:** insp. gen. prof. Dărămuș Eugenia Marcela

conf. univ. dr. Scheau Ioan

Tehnoredactare: aj. analist programator Popa Ioan**Corectura:** Prof. Nandrea Maria

© Autorii, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

SUMAR

100 de ani de la nașterea lui John Fitzgerald Kennedy – Prof. Cetean Daniela	3
Formarea continuă a cadrelor didactice – Prof. Crișan Semidia	6
Studiu – Valențele formative ale învățării prin cooperare – Prof. Gligor Dana	6
Aplicație a metodei predarea – învățarea reciprocă – Prof. înv. primar Stan Iuliana Georgeta	9
Limba română ca limbă nematernă – Prof. dr. Dulău Alina Maria	11
Tehnici și metode de exersare a gândirii laterale pentru copii preșcolari – Prof. înv. preșcolar Coman Maria Floare, Teoc Georgiana	13
Elevi și profesori din Alba Iulia la Londra – Prof. Arăboaei Marcel	16
Stiluri manageriale și influența lor asupra climatului școlii – Prof. Mariș Ana Maria	17
Abordarea jocului didactic din perspectiva diferențierii și individualizării în învățământul primar – Prof. înv. primar Ciortea Ștefania Liana	20
Studiu – Contribuția serbărilor școlare la dezvoltarea personalității elevilor – Înv. Marc Aurica	22
Călăuzire pentru creșterea și educarea religioasă a copiilor – Prof. înv. primar Prihoi Ana Lucreția, Bogdan Eugenia	24
Utilizarea sistemelor informatice în procesul de învățământ – Prof. înv. primar Matei Aniela Ioana	26
Contexte și instrumente pentru dezvoltarea gândirii laterale la copilul preșcolar – Prof. înv. preșcolar Balea Livia Valentina	27
Proiect de activitate integrată „Grădina primăverii” – Prof. Bucur Alina	30
Sfântă Cruce, armă dulce! – Prof. înv. preșcolar Morar Cristina Adriana	32

Disciplinarea. Disciplinarea pozitivă – Prof.
înv. primar Sav Paraschiva Mariana

34

Expertiza contabilă – Ec. Băra (Bărdăhan)
Ioana

38

**Modalități de educare ecologică a micilor
școlari** – Prof. învă. primar Bocșa Aurelia -
Georgeta

35

100 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI JOHN FITZGERALD KENNEDY

Prof. Cetean Daniela, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia

Primul președinte catolic la Casa Albă și unul dintre cei mai iubiți președinți americani s-a născut în 29 mai 1917 în Boston într-o familie de descendenți ai unor imigranți irlandezi săraci. La 44 de ani a devenit cel mai tânăr președinte american și al 35-lea în succesiune. A fost al doilea președinte american asasinat. În 1963, după ce a împlinit 46 de ani a fost împușcat la Dalas. A beneficiat de o educație aleasă deși făcea parte dintr-o familie foarte numeroasă cu 9 copii. A fost absolvent al Universității de prestigiu Harvard pe care a absolvit-o în 1940. Jack s-a oferit și ca voluntar la marină și la infanterie, dar nu a fost acceptat din cauza unor probleme de sănătate (bolile cronice și problemele cu coloana vertebrală). Nu a renunțat și cu ajutorul tatălui său, care i-a falsificat fișa medicală, și fără să treacă examenul medical, a fost acceptat la Centrul de Informații navale din Washington, care urmărea mișcările flotelor inamice. A fost ales să fie comandant adjunct al torpilorului PT109, care avea ca destinație să intercepteze vasele japoneze transportatoare de trupe și provizii în zonele deținute de japonezi. La 1 august 1943, torpilorul care patrula în zona Insulelor Solomon a fost lovit de distrugătorul japonez Amagiri. Toți membrii echipajului au fost aruncați în mare, dar Jack s-a ridicat la suprafață, și-a adunat echipajul pe o scândură ruptă și a înotat până i-a scos pe uscat pe cea mai apropiată insulă. Au fost salvați 10 din cei 12 membrii ai echipajului. Fapta eroică a lui Jack a ajuns pe prima pagină în [New York Times](#).

După război, s-a angajat în politică. Sfătuit de tatăl său în toate discursurile sale va aminti fapta eroică din timpul războiului precum și sacrificiul fratelui său mort în război. La 32 de ani este ales în Congres din partea Partidului Democrat. În 1950 câștigă al doilea mandat și pornește un turneu mondial în care are întâlniri cu mari personalități ca Iosip Broz Tito, David Ben Gurion, Jawaharlal Nehru. În 1952 vizează intrarea în Senat și susținut de fratele său Robert care i-a făcut campania câștigă. În 1953 s-a căsătorit cu Jacqueline. În [ianuarie 1960](#), Kennedy și-a anunțat candidatura la președinția SUA. Atenția sa s-a îndreptat către mass-media, făcând apel direct către poporul american. Rezultatul a fost o victorie zdrobitoare împotriva adversarului său, Hubert Humphrey, în turul preliminar, și victoria împotriva lui [Lyndon B. Johnson](#) pentru investitura Partidului Democrat. La [14 iulie 1960](#), la congresul Partidului Democrat de la [Los Angeles](#), Kennedy a fost investit candidat cu aproape dublul voturilor adversarului său. S-a bazat pe tehnicile moderne cum ar fi sondajele, promovarea cu mass-media și relații cu publicul.

Lupta electorală dintre el și republicanul [Richard Nixon](#) a fost prima luptă electorală televizată, consacrand astfel un nou tip de luptă electorală. Tânărul Kennedy, care era mai puțin

experimentat, l-a dominat categoric pe fostul vicepreședinte din timpul mandatului președintelui *Ike*. Deși ascultătorii de la radio erau convingeți că Nixon va câștiga, telespectatorii au rămas cu impresia că Kennedy va câștiga, asta pentru că Nixon le-a apărut întunecat și infernal în contrast cu zâmbitorul și sincerul Kennedy.

Pe **8 noiembrie 1960**, Kennedy a fost ales al 35-lea președinte al SUA, ca primul președinte catolic de origine irlandeză, cu cea mai mică diferență de voturi din istorie: 34.220.984 pentru Kennedy contra 34.108.157 pentru Nixon. La **20 ianuarie 1961**, o mulțime de oameni au participat la inaugurarea sa, pentru a urmări depunerea jurământului în fața Capitoliului, care deși a durat 15 minute, a rămas ca cele mai dinamice discursuri din istorie, rostite de Kennedy cu intensitate și dinamism.

Kennedy insista să își aleagă colaboratori pentru Casa Albă dintr-un cerc de oameni tineri, liberali, educați și activi, grupul de colaboratori fiind numit Echipa Cambridge, compus din absolvenții Universității Harvard sau cea din Massachusetts. Politica noilor frontiere a lui Kennedy promitea reforme în educație, sănătatea publică, programul spațial (care a înregistrat progrese rapide), abordările problemelor constante: șomajul, locuințele și rasismul. Kennedy avea să desfășoare tranziția de la economia de război la cea de pace.

După preluarea președinției, Kennedy a aflat de planul de invadare a Cubei, moștenire de la fosta administrație Eisenhower. Având ca scop răsturnarea regimului socialist a lui [Fidel Castro](#) printr-o revoluție populară, CIA instruia și înarma refugiați cubanezi pentru debarcarea acestora în Golful Porcilor din [Cuba](#). Spre deosebire de predecesorul său care aștepta ocazia care să-i justifice intervenția militară, Kennedy s-a opus inițial, dar într-un sfârșit a cedat însă presiunilor [CIA](#), cu condiția ca la operațiune să nu participe trupe americane. La **17 aprilie 1961**, refugiații cubanezi au întreprins debarcarea programată în Sud-Vestul Cubei, în Golful Porcilor, dar au fost învinși în totalitate după 3 zile. Castro a ridiculizat SUA, declarând Cuba republică socialistă și pe sine marxist-leninist și încheind alianță cu Uniunea Sovietică. Operațiunea din [Golful Porcilor](#) a fost una din greșelile grave ale lui Kennedy, nerespectându-și promisiunea din discursul inaugural.

Anii 1961-1962 au fost ani decisivi în *războiul rece*. Construirea *Zidului Berlinului* avea să împartă Berlinul în două, iar criza rachetelor din Cuba a apropiat lumea de un posibil război nuclear. Criza de 38 de zile amenința să declanșeze al treilea război mondial, dar a fost dezamorsată de Kennedy. Sovieticii vor retrage rachetele din Cuba, iar SUA se abținea de la orice invadare a Cubei. *Criza rachetelor cubaneze* a constituit cel mai periculos punct al *Războiului Rece*, unde lumea a fost cel mai aproape de un război nuclear total. Prin urmare, s-a instaurat o linie telefonică directă (așa numita „linie roșie”) între [Kremlin](#) și [Casa Albă](#) pentru a evita un război nedorit. În anii de criză de după Criza Rachetelor din Cuba, SUA și URSS au ajuns la un acord bilateral - *Acordul „telefonului roșu”* care avea ca scop urmărirea relațiilor între cele două superputeri și soluționarea neînțelegerilor care ar fi dus la un război nuclear.

O altă problemă cu care se va confrunta administrația lui Kennedy a fost cea a *Vietnamului*. SUA susținea cu trupe crearea unui guvern puternic care să contracareze influența comunistă. În 1962 Kennedy făcea un pas spre înlăturarea segregării și discriminării populației de culoare din SUA prin *Ordinul Executiv 11063*, care interzicea discriminarea rasială în instituțiile sociale ale țării.

La **22 noiembrie 1963** președintele Kennedy, aflat într-o vizită în orașul Dallas, a fost ținta unui atac armat soldat cu asasinarea președintelui. Împrejurările morții acestuia sunt învăluite încă în mister, dar anul acesta CIA a anunțat că va face publică ancheta. Mai multe investigații oficiale (cea mai cunoscută dintre aceste comisii de investigare a asasinatului fiind *Comisia Warren*) au prezentat de-a lungul timpului varianta avându-l pe Lee Harvey Oswald ca unic asasin. Acesta a fost prins la scurt timp după atentat și la două zile după arestare a fost împușcat. Din momentul morții lui, toate televiziunile importante din SUA și-au întrerupt programul obișnuit și au transmis numai știri timp de 70 de ore, fiind cea mai lungă transmisiune de acest fel până la atacurile din 11 septembrie 2001.

Asasinarea lui John F.Kennedy pe 22 noiembrie 1963 a generat mai multe teorii ale conspirației decât oricare crimă din istorie, deoarece a fost un eveniment șocant și foarte dramatic privind o personalitate cunoscută. Președintele a fost împușcat mortal sub privirile publicului în timp ce se deplasa în coloana oficială, într-o mașină decapotabilă, alături de soția sa. Teoriile conspirației asociate acestui eveniment au devenit cunoscute: *teoria trăgătorului izolat* sau „*teoria glonțului magic*”, deoarece era puțin probabil ca un singur glonț să treacă prin doi oameni. Ambele teorii au devenit plauzibile, nu doar pentru experți, ci și pentru publicul american supus la sondaje.

Una dintre cele mai convingătoare teorii ale asasinării lui Kennedy este legată de rolul politic. În aceea perioadă, *Războiul Rece* menținea un armistițiu fragil între SUA și URSS, fiind un rol important în păstrarea status quo-ului și în prevenirea războiului nuclear. În unele cercuri, Kennedy era considerat o persoană nesigură, tânăr, idealist, pe care nu se putea pune bază pe menținerea unei poziții ferme a SUA în fața agresiunii sovietice. Politica externă a SUA s-a dovedit dezastruoasă - consta în escaladarea implicării anticomuniste a Americii în Vietnam. Kennedy dăduse dovada că dorește să se retragă din conflict prin rechemarea trupelor din Vietnam.

Kennedy nu era un bărbat prea sănătos. Fusese diagnosticat de tânăr cu boala Addison pentru care lua tratament cu cortizon, medicament ce avea numeroase manifestări adverse. Lua și injecții cu amfetamină care avea efect de dopaj. Consilierii și membrii familiei au fost obligați să țină tăcerea asupra acestei boli. Președintele reușise să supere multă lume: Mafia, împotriva căreia luase măsuri drastice, CIA care nu aprecia politica lui în Cuba, FBI condus de Hoover cu care Kennedy nu se prea înțelegea, URSS-ul, Fidel Castro, soția Jacqueline, căruia îi fusese infidel de nenumărate ori iar cea mai notorie relație a fost cea cu actrița Marilyn Monroe. Sunt numeroase teorii, dar adevărul despre moartea președintelui ar putea fi aflat în octombrie 2017, dacă noul președinte autorizează deschiderea arhivelor. Arhivele conțin peste 40.000 de documente la care au avut acces numai 7 arhivari al căror nume este ținut secret.

Cert este că, indiferent de teoriile ce vizează moartea președintelui, acesta a fost unul dintre cei mai iubiți americani. *Băiatul de aur al Americii* cum era supranumit în presa vremii avea să fie una dintre personalitățile marcante ale secolului XX, notorietatea lui depășind cu mult continentul american. Mormântul lui din cimitirul Arlington este loc de pelerinaj pentru mulți americani. Iar discursul electrizant de 15 minute de la investirea sa este considerat unul dintre cele mai percutante și mai cunoscute din istorie. *Nu întreba ce poate face țara pentru tine, întreabă ce poți face tu pentru țară!* a devenit o deviză nu numai pentru americani ci pentru toată lumea civilizată!

Mormintele familiei Kennedy din Arlington, lângă Washington D.C.

- în centru cel al președintelui și pe laterale al soției Jacqueline și al fiului Patrik mort la câteva zile după naștere.

Istoria vieții lui s-a aflat la granița dintre legendă și realitate și tocmai de aceea fascinează și acum. Pentru mulți dintre americani, datorită modului în care a trăit dar și datorită modului în care a murit, J.F.K. rămâne un EROU!

FORMAREA CONTINUĂ A CADRELOR DIDACTICE

Prof. Crișan Semidia, Școala Gimnazială Vadu Moșilor

Atât la nivel european, cât și la nivel național, se remarcă importanța din ce în ce mai mare acordată formării profesionale continue. Aceasta nu este privită numai ca o modalitate de dezvoltare personală a cadrelor didactice, ci devine o investiție superioară asupra creșterii calității muncii și a vieții. Strategia de dezvoltare a sistemului de formare inițială și continuă a personalului în dezvoltarea capitalului uman, cu impact didactic și a managerilor din învățământul preuniversitar urmărește, printre altele, dezvoltarea unei „piețe educaționale a programelor de formare continuă” prin intermediul căreia cadrele didactice să beneficieze de o gamă variată de programe de formare. Aceste programe trebuie orientate spre noi roluri și competențe pe care trebuie să le dețină cadrele didactice și care derivă din extinderea rolului școlii în comunitate, precum și din elaborarea noilor standarde pentru profesia didactică.

Formarea continuă asigură actualizarea și dezvoltarea competențelor personalului didactic, inclusiv dobândirea de noi competențe, în funcție de evoluția nevoilor de educație, a curriculum-ului, precum și în funcție de exigențele privind adaptarea competențelor personalului didactic la schimbările din structurile/procese de educație.

Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European privind îmbunătățirea calității formării profesorilor afirmă că: „Profesorii au rol de mijlocitor între lumea în continuă evoluție și elevii care sunt pe cale să pătrundă în această lume. Profesorii au o meserie din ce în ce mai complexă. Responsabilitățile profesorilor sunt în creștere. Mediile în care aceștia lucrează sunt din ce în ce mai dificile.” Eforturile acestora sunt susținute prin perfecționarea profesională continuă.

Situația problemă - Dezinteres în formarea și dezvoltarea profesională prin cursuri de perfecționare

Soluții posibile:

- posibilitatea de a forma grupe prin atragerea cursanților din zonele apropiate.
- asigurarea sprijinului instituțional pentru dezvoltarea profesională continuă.
- creșterea salariilor în învățământ.

Decizie de politică educațională - restructurarea formării continue a cadrelor didactice asigură creșterea calității învățământului.

Soluții de îmbunătățire a strategiei de marketing:

- desfășurarea cursurilor de formare pe zone.
- diversificarea cursurilor cu credite, la prețuri accesibile.

Bibliografie:

1. Călin M. (1995), *Procesul instructiv-educativ - Instruirea școlară (analiza multireferențială)*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
2. Maciuc I. (1998), *Formarea formatorilor. Modele alternative și programe liniare*, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București.

STUDIU – VALENȚELE FORMATIVE ALE ÎNVĂȚĂRII PRIN COOPERARE

Prof. Gligor Dana - Școala Gimnazială Cîmpeni

Învățarea prin cooperare este o strategie de instruire structurată și sistematizată, în cadrul căreia grupe mici lucrează împreună pentru a atinge un țel comun. Premisa învățării prin cooperare este aceea conform căreia, subiecții care lucrează în echipă sunt capabili să aplice și să sintetizeze

cunoștințele în moduri variate și complexe, învățând în același timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual.

Johnson, D. W, și Johnson, R. T. au scris mult despre învățarea prin cooperare. Studiul lor din 1989, cercetează 193 de cazuri comparând efectele diferite ale învățării prin cooperare față de tehnicile de învățare numite “tradiționale”. Doar în 10% din cazuri, rezultatele metodelor individuale au fost mai eficiente. Munca în echipă dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună – o competență importantă pentru viața și activitatea viitorilor cetățeni.

Au fost create diverse denumiri pentru a ilustra munca colaborativă de învățare în grup, cum ar fi:

- învățarea prin cooperare;
- învățarea colaborativă;
- învățarea colectivă;
- învățarea comunitară;
- învățarea reciprocă;
- învățarea în echipă;
- studiu de grup;
- studiu circular;

Învățarea prin cooperare determină dezvoltarea personală prin acțiuni de autoconștientizare în cadrul grupurilor mici. Ea solicită toleranță față de modurile diferite de gândire și simțire, valorizând nevoia elevilor de a lucra împreună, într-un climat prietenos, de susținere reciprocă.

Cooperarea (conlucrarea, munca alături de cineva), presupune colaborarea (participarea activă la realizarea unei acțiuni, bazată pe schimbul de propuneri, de idei).

Cu toate că cele două noțiuni sunt sinonime, putem face unele delimitări de sens, înțelegând prin **colaborare** o formă de relații între elevi, ce constă în soluționarea unor probleme de interes comun, în care fiecare contribuie activ și efectiv și prin **cooperare** o formă de învățare, de studiu, de acțiune reciprocă, interpersonală/intergrupală, cu durată variabilă care rezultă din influențările reciproce ale agenților implicați.

Învățarea prin cooperare presupune acțiuni conjugate ale mai multor persoane (elevi, profesori) în atingerea scopurilor comune prin influențe de care beneficiază toți cei implicați.

Colaborarea se axează pe sarcini, iar cooperarea pe procesul de realizare a sarcinii. Cooperarea este o formă de interacțiune superioară în cadrul învățării, incluzând colaborarea. Trăsături caracteristice:

Învățarea prin competiție

- Este o formă relativ redusă de interacțiune psihosocială, constând în rivalitatea sau/și bazându-se pe concurența interpersonală/intregupală, fiecare având propriul scop.
- Motivația provine din dorința de afirmare proprie.
- Accentul se pune pe produs, pe ceea ce se obține în urma învățării.
- Evaluarea își exercită funcția de control prin raportarea la norma de grup. Acest fapt creează ierarhizări, determină apariția de comportamente ostile și de atitudini invidioase.

Învățarea prin cooperare

- Este o formă superioară de interacțiune psihosocială, bazată pe sprijin reciproc, pe toleranță, pe efort susținut din partea tuturor, îndreptat către același scop.
- Motivația este rezultatul acțiunii conjugate a tuturor membrilor ce urmăresc un destin comun. Este împărtășită părerea că toți pot oferi alternative valoroase de soluționare a problemei, dacă le sunt oferite premisele necesare și sunt ajutați.

- Atenția este îndreptată asupra procesului de elaborare împreună, prin colaborare, a demersurilor de realizare a sarcinii. Este împărtășită părerea că toți pot oferi alternative valoroase de soluționare a problemei, dacă le sunt oferite premisele necesare și sunt ajutați.

- Evaluarea urmărește acordarea ajutorului imediat, având o funcție mai mult corectivă, ameliorativă, decât de sancționare, ducând la reducerea stresului. Ea se realizează prin raportarea la progresul individului, și are în vedere atât participarea fiecărui membru la procesul elaborării în comun cât și rezultatele echipei.

Competiția și colaborarea sunt practici care se întâlnesc în școala contemporană și sunt ambele necesare. Competiția devine distructivă pentru armonia climatului educațional atunci când este exacerbată și devine un scop în sine. Cadrele didactice trebuie să echilibreze cele două forme de organizare a activității instructiv-educative, creând oportunități de învățare axate pe activitățile de grup ce favorizează cooperarea și întrețin competiția constructivă.

Profilul elevului activ și creativ

Activ și creativ este elevul care „intervine efectiv în activitatea didactică și îi modifică variabilele, parametrii caracteristici: depune eforturi de reflecție personală, de gândire, efectuează acțiuni mintale și practice de căutare, cercetare, redescoperă noi adevăruri, reelaborează noi cunoștințe, conștientizând faptul că întotdeauna influențele și mesajele externe acționează prin intermediul condițiilor interne” (Mușata Bocoș, 2002, p.64)

Această perspectivă asupra elevului se opune celei tradiționale conform căreia el receptiv în mod pasiv informațiile oferite de către profesor, urmând ca ulterior să le reproducă.

Elevul activ și creativ este cel care devine coparticipant alături de profesor la propria formare și coresponsabil de realizarea și efectele procesului de învățare. Asumându-și rolul de actor în actul educativ, el își proiectează eficient proiectul de învățare personalizat, își construiește cunoașterea, asumându-și riscuri, conștientizând eforturile necesare, alegându-și strategiile de învățare, gestionându-și timpul și apelând la evaluări formative.

Pregătirea pentru o învățare autonomă valorizează motivația intrinsecă a educatului, dorința de a căuta, de a experimenta, de a descoperi, de a crea și de a inventa.

Elevul activ-creativ „realizează demersuri critice și creative, depune eforturi proprii înscrise în schimburi sociale, în scopul accederii la noua cunoaștere.”

Elevul activ și creativ dă dovadă de multă îndrăzneală în aprecierea critică a unui produs, de independență în abordarea și analiza problemelor, de spirit de contraargumentare, de libertate în manifestarea comportamentală generală. De multe ori, comportamentul lui la ore devine deranjant pentru unii profesori mai conservatori. El iese din tiparele prestabilite ale activității, atunci când acestea devin plictisitoare, rutiniere.

Profesorul trebuie să profite de nevoia lui de cunoaștere și de avântul său în activitate, canalizându-i eforturile în direcții constructive prin oferirea de ocazii variate menite să-i alimenteze setea de nou și de descoperire.

Comportamentul nonconformist ce se exprimă puternic în activitatea creatoare, nu trebuie interpretat de către cadrele didactice drept o atitudine indisciplinată, o dovadă de impolitețe sau o lipsă de respect. El nu trebuie frânat printr-o atitudine negativă, de respingere, de disciplinare ci, dimpotrivă, trebuie creat un climat favorabil de manifestare liberă a spiritului creator.

Elevul activ și creativ se caracterizează prin spirit de independență în muncă, o gândire care se desfășoară pe traiecte lungi, fără bariere de ordin cognitiv, manifestând o puternică și neobișnuită tendință de a explora și de a crea. Copii din această categorie sunt mai puțin interesați de activitatea în echipe și au tendința de a-și întocmi un plan personal de lucru, păstrând legătura numai cu un număr restrâns de prieteni.

Indicatorii creativității individuale:

- își poate ocupa timpul fără a fi stimulat;
- preferă să se îmbrace în mod deosebit;
- merge dincolo de sarcinile trasate;

- este în stare să se amuze cu lucruri simple în moduri ingenioase;
- întreabă insistent „de ce” și „cum”;
- îi place să organizeze jocuri în curtea școlii;
- îi place să povestească despre descoperirile și invențiile lui;
- găsește utilizări neobișnuite ale jucăriilor;
- nu se teme să încerce ceva nou;
- desenează în caietul său în timp ce profesorul dă indicații sau ține lecția;
- folosește toate simțurile în observație;

Profilul elevului creativ și dinamic se referă la acele trăsături care dovedesc capacitatea de a se detașa de informații, de a se mișca liber în sfera cunoștințelor, manifestând inițiativă și spirit independent. Persoanele creative au un nivel superior de aspirații, au interese variate, manifestă o vie și permanentă curiozitate, ieșind din șablon, punând în discuție probleme interesante. Elevul cu potențial creativ înalt are încredere în forțele proprii și este capabil de o corectă autoevaluare. În relațiile cu cei din jur manifestă comportamente controlate, vrând să ofere o bună imagine atât în fața profesorilor cât și în fața colegilor.

Bibliografie :

1. Bernat, S., *Tehnica învățării eficiente*, Ed. P.V.C., Cluj-Napoca, 2003.
2. Cucos, C., - *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 2002.
3. Ionescu, M., Salade, D., (coord.) – *Studii de pedagogie aplicată*, PUC, Cluj-Napoca, 2000.

APLICAȚIE A METODEI PREDAREA-ÎNVĂȚAREA RECIPROCĂ

Prof. inv. primar Stan Iuliana Georgeta, Școala Gimnazială Avram Iancu Abrud

Într-o zi liniștită de luni, după o oră de comunicare în limba română, am ales să aplic cu copiii, în a doua oră de comunicare, o metodă interactivă de grup și anume, predarea-învățarea reciprocă. Tema propusă pentru ora de comunicare în limba română a fost *Curcanul marin* o poveste scurtă din manualul pentru clasa I al editurii Sigma. Dacă în prima oră de comunicare am lecturat textul, am răspuns la întrebări, în a doua oră de comunicare în limba română, am aplicat această metodă, pentru a-și fixa cunoștințele.

Predarea-învățarea reciprocă este o strategie de învățare prin studiu pe text/imagini sau imagini/text pentru dezvoltarea comunicării copil-copil și experimentarea rolului educatoarei.

Obiective:

- Să înregistreze performanțe individuale prin exersarea capacității de a-și valorifica experiența de învățare, învățând pe alții;
- Implicarea activ participativă a copiilor la activități de grup și frontale;
- Dezvoltarea încrederii în posibilitățile lor de relaționare și de asumarea responsabilităților.

Beneficiile metodei

• Învăță să analizeze un text pe baza unei strategii exacte: să asculte activ textul; să asculte activ ideile principale; să adreseze întrebări; să facă predicții; să explice pentru a clarifica pentru sine și pentru toți noutățile.

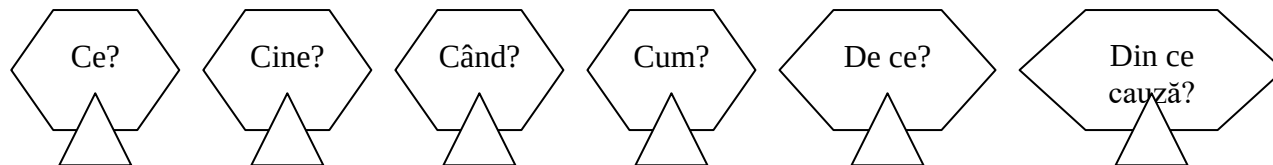
- Învăță să coopereze în grup pentru îndeplinirea aceluiași rol;
- Responsabilizează implicarea individuală și de grup.
- Învăță să cedeze, să argumenteze și să susțină o idee.

Fiecare copil luat separat obține propriile performanțe care-l va motiva să învețe pentru a putea învăța pe alții.

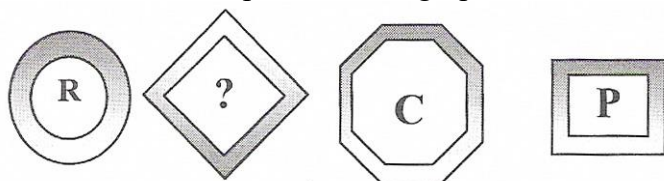
Pentru metoda interactivă de grup predarea-învățarea reciprocă, împărțirea materialului și formarea grupelor a fost partea cea mai grea sau cea cu durată mai lungă. După ce le-am explicat elevilor cum vom lucra, în echipă au colaborat foarte bine.

Materialele cu care am lucrat sunt: ecusoane, foi albe A4, creioane, palete cu întrebări și coroane pentru lideri (vezi mai jos imaginile sugestive).

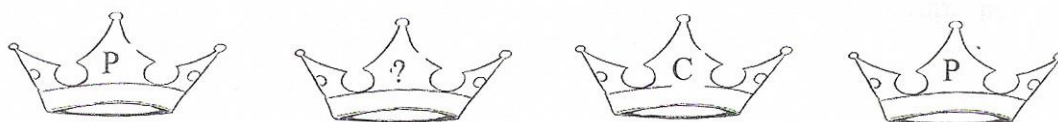
Palete pentru întrebători

- Ecusoane pentru cele 4 grupuri

- Coroane pentru lideri

După ce am format 5 grupe de câte 4 elevi, fiecare elev și-a ales ce rol vrea să aibă în grup : R (rezumator), Î (întrebător), C (clarificator) sau P (prezicător). Au primit și ecusoanele, colorate pentru fiecare grup într-o altă culoare, cu inițiala grupului scrisă pe ecusoane, precum și paletele cu întrebări după care să se ghideze în formularea întrebărilor referitoare la conținutul textului citit.

Au avut la dispoziție 10 minute (pentru unii nici 15 nu au fost suficiente), timp în care trebuiau să povestească în 5 propoziții textul din carte, să poată formula întrebări, clarifica acele cuvinte/expresii necunoscute, precum și să facă o predicție pentru finalul poveștii.

Au fost elevi cărora le-a plăcut rolul ales, iar alții care după ce au ascultat ce trebuie să facă au simțit nevoia să schimbe rolul cu alt coleg din grupă.

Am rămas cu mulțumirea că, dacă până acum repovesteau doar 1-2 elevi, cu această metodă au putut povesti toți, pentru că a fost nevoie să-și ajute colegul-rezumator să povestească pe scurt lecția, chiar dacă în fața clasei au ieșit doar rezumatorii din grup. Pe lângă acest fapt, rezumatorii care au povestit cel mai frumos au primit aplauze, ca dovadă a faptului că elevii știu să se evalueze și singuri.

Întrebările puse de grupul întrebătorilor au fost cu grade diferite de dificultate, astfel că atunci când a venit rândul clarificatorilor, au trebuit să explice clasei răspunsurile la întrebări sau expresiile neînțelese. Prezicătorii au trebuit să spună din imaginație ce s-ar putea întâmpla mai departe, iar predicțiile lor au fost foarte apreciate de colegi. Unii chiar au dorit să facă mai multe predicții, decât li se cerea.

Folosind această metodă toți elevii au ascultat, în special la partea rezumatorilor, unde au clasificat pe locul I, II și III poveștile spuse sau citite de colegi. Și-au însușit ideile principale din poveste, au fost capabili să facă predicții și au participat activ.

Un dezavantaj a fost în momentul în care întrebătorii au avut de adresat întrebări. Cei care ascultau ar fi dorit să propună alte întrebări, care li se păreau mai sugestive, iar atunci a fost un moment când s-a creat puțină tensiune în clasă.

Cum fiecare copil este unic în felul său, am avut elevi din grup care deși aveau rol de rezumator, în fața clasei nu au îndrăznit să prezinte povestea.

Important este faptul că în urma aplicării acestei metode sigur vor ști cum să formuleze întrebări, rămânându-le întipărite în minte întrebările de pe palete și vor ști să facă predicții sau să povestească, stimulați fiind de aplauzele primite din partea colegilor.

Bibliografie:

Breben, Silvia, Gongea, Elena, Ruiiu, Georgeta, Fulga, Mihaela, 2002, *Metode interactive de grup – ghid metodic*, Editura Arves

LIMBA ROMÂNĂ CA LIMBĂ NEMATERNĂ

Prof. dr. Dulău Alina Maria, Școala Gimnazială Toma Cocișiu” Blaj

Încep prin a reaminti că grija pentru păstrarea neprețuitei comori lăsate din străbuni, care este limba noastră românească, se manifestă permanent din partea multor oameni de cultură.

Cu toții învățăm limba maternă înainte de a frecventa școala, dar exprimarea din familie se referă la cerințele elementare ale vieții. Pentru receptarea științei și culturii, pentru a ne bucura de acestea și spre a fi capabili de-a le transmite urmașilor, este util să pătrundem în bogăția și varietatea limbii și să știm s-o folosim.

Gradul de dezvoltare a limbii unui popor reflectă cu fidelitate standardele la care a ajuns cultura poporului care o vorbește, asemenea cum gradul de cultură a unei persoane se reflectă cu precizie în modul său de exprimare orală sau scrisă.

După opinia lui Corneliu Crăciun, în „*Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*”, fenomenul care se exercită la fel în cele două limbi: *limba română ca limbă nematernă și limba maternă* influențează pozitiv sau negativ, deprinderea și stăpânirea altei limbi. În literatura de specialitate învățarea unei limbi se realizează prin transferul *intralingual* și/sau *interlingual*, (transfer fonetic, lexical și gramatical). Transferul se poate realiza fie *pozitiv* (dacă există asemănări între limba maternă și limba-țintă) și *negativ* (dacă există diferențe foarte, foarte mari între cele două limbi implicate în proces).

Cultivarea limbii presupune cunoașterea, stăpânirea și respectarea trăsăturilor specifice fiecărui stil funcțional în parte, de asemenea ne obligă nu numai la un permanent autocontrol în momentul comunicării lingvistice, ci și la o atitudine activă față de toți cei care denaturează limba. Aici trebuie să ținem cont dacă transferul se produce inconștient, spontan încât reușește să se detașeze de limba maternă înregistrându-se efecte pozitive. Cadrele didactice care au în vedere realizarea transferului pozitiv trebuie să acorde atenție sporită metodelor de predare contrastive, putând reliefa astfel asemănările și deosebirile dintre cele două limbi.

Convinși fiind de faptul că rolul esențial în cultivarea limbii române, în sensul răspândirii și impunerii normei literare, îi revine școlii, deci implicit profesorului de limba și literatura română ar fi potrivit ca profesorul de limba română de la clasele cu predare în limba minorităților naționale să aibă cunoștințe minime despre acea limbă, întrucât va înțelege măsura în care se produc în limbajul elevilor fenomenele de transfer și de interferență. Va înțelege de ce elevii persistă în aceleași greșeli și va căuta metodele cele mai facile în exemplificare pentru elucidarea neclarităților (de exemplu în limba maghiară nu există diferențe de gen, sau nu există decât o singură formă a trecutului, acestea fiind motivul dezacordului întâlnit frecvent sau a analizei greșite a timpului la modul indicativ).

Dorința ca elevii noștri să-și clarifice multe probleme pe care le ridică astăzi exprimarea cultă românească, consider a fi util să insistăm și pe unele cunoștințe de respectare a trăsăturilor specifice fiecărui stil funcțional în parte, precum și unele cunoștințe de fonetică, morfologie și lexic, absolut necesare pentru înțelegerea și rezolvarea corectă a exercițiilor de cultivare a limbii române ca limbă nematernă. În acest scop trebuie explicate unele noțiuni teoretice de bază privind ortoepia,

ortografia și structura stilistică a limbii române literare contemporane. În literatura metodică se susține că un exercițiu adecvat pentru actualizarea transferului îl reprezintă traducerea unor propoziții din limba maternă în limba străină. Este foarte importantă selecția propozițiilor propuse, recomandat fiind ca structurile să fie identice în cele două limbi. Acest lucru poate fi realizat doar dacă profesorul are cunoștință, chiar și minimal, de particularitățile limbii elevilor săi, astfel orele de limba și literatura română se vor desfășura mai atractiv și mai eficient.

Stimularea dorinței de comunicare a elevilor, în această etapă a școlarității este deosebit de importantă, iar activitățile cu caracter literar reprezintă prilejuri benefice de îmbogățire, activare și nuanțare a vocabularului elevilor, de formare a unor trainice deprinderi de exprimare corectă, orală și scrisă, de dezvoltare a creativității și fanteziei elevilor.

Studiul limbii duce în mod firesc la crearea posibilităților dezvoltării plene a copiilor, le deschide acestora perspectiva unei vieți spirituale bogate, de aceea studiul vocabularului altei limbi decât cea maternă reprezintă un aspect însemnat al însușirii limbii - țintă. Omul care nu are cuvinte, nu are idei. Limbaj sărac înseamnă gândire săracă și confuză, simțire săracă și confuză, capacitate creatoare săracă și fără valoare. Unul dintre obiectivele fundamentale ale studierii limbii române este însușirea și aplicarea normelor de vorbire și scriere corectă a limbii române, folosirea corectă a vocabularului limbii literare, precum și al celui specific profesiei.

Copiii își însușesc parțial limba înainte de a o studia. Studiul limbii are însă menirea de a clarifica în mod teoretic cunoștințele empirice ale elevilor, să le adâncească și să le clarifice sensurile, pentru ca mesajul să fie mai bogat, coerent, clar și corect.

Un deziderat al studiului limbii române este să unifice vorbirea elevilor din întreaga țară, în conformitate cu normele limbii literare. O caracteristică a elevului care are o altă limbă maternă este că el gândește în limba lui maternă, tot ceea ce primește ca informație sau elaborează ca mesaj ia mai întâi forma limbii materne, după care trece la cealaltă limbă.

Începând din primele clase de școală elevii capătă cunoștințe despre sunetele limbii române literare, despre modul combinării lor în silabe și cuvinte, despre modul combinării acestora în propoziții. În clasele mai mari capătă și unele cunoștințe de fonetică sintactică, intonația, accentul, ritmul, fie cu ocazia studierii foneticii, fie cu ocazia studierii unor probleme de sintaxă: propoziții enunțative, exclamative, interogative. Clarificarea unor astfel de probleme duce la o vorbire mai expresivă și mai ales la o citire expresivă.

Munca de dezvoltare a vocabularului trebuie dublată de munca pentru însușirea unor temeinice cunoștințe privitoare la sistemul de îmbogățire a vocabularului, a procedeelelor folosite de limba noastră pentru crearea de cuvinte noi, la caracterul sistematic al limbii.

Elevii trebuie astfel pregătiți încât să devină nu numai beneficiarii limbii, ci și creatori de limbă, ei trebuie să încerce să spargă tiparele, să iasă din normele învățate și să se exprime într-o manieră personală, cerută de specificul extralingvistic în care se găsesc și de nuanța proprie a gândirii și simțirii lor. Este recomandabil pentru consolidarea elementelor de vocabular să se utilizeze următoarele tipuri de activități: 1) *formularea de întrebări de către profesor și elev*, în care să fie inserate noile cuvinte; 2) *jocuri de vocabular*, eu zic una, tu zici multe...; 3) *scrierea de enunțuri* în care să fie integrate cuvinte indicate de profesor; 4) *elaborarea unor texte scurte* pe o temă indicată.

Pentru o socializare benefică ei trebuie să capete priceperi și deprinderi de exprimare corectă nu numai în scris, ci și pentru activitatea creatoare, care presupune infinite relații orale; să fie deprinși să-și rânduiască ideile în chip logic, să organizeze exprimarea lor în funcție de normele gramaticale, să folosească toate resursele de care dispune limba noastră.

Concluzie: Atitudinea elevilor aparținând minorităților naționale față de limba, literatura românească este determinată de modul în care profesorul concepe activitatea sa didactică: înțelegerea, răbdarea, camaraderia, pasiunea vor avea ca rezultat o atitudine pozitivă a elevilor.

BIBLIOGRAFIE

Dicționarul ortografic și morfologic al limbii române, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1982

Constantin – Dobritor, Gheorghe, *Mic dicționar de terminologie lingvistică*, Prefață. Prof. dr. doc. Dimitrie Macrea, membru corespondent al Academiei, Editura Albatros, București, 1980

Crăciun, Corneliu, *Dicționar de termeni literari (pentru elevii de liceu și pentru candidații la examenul de bacalaureat)* Editura EMIA, Deva, 2001

Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Editura EMIA, Deva, 2004

TEHNICI ȘI METODE DE EXERSARE A GÂNDIRII LATERALE PENTRU COPIII PREȘCOLARI

*Prof. inv. preșcolar Coman Maria Floare, Prof. inv. preșcolar Teoc Georgiana
Grădinița cu P.P.Scufița Roșie Alba Iulia*

*Fără creativitate, nu există progres! Am repeta la nesfârșit aceleași pattern-uri.
Edward de Bono*

De ce este importantă gândirea laterală? Pentru că viața este complexă și trebuie să o privim din mai multe unghiuri pentru a lua o decizie bună la o diversitate de probleme.

Gândirea verticală este insuficientă pentru progres, folosită de una singură poate fii de-a dreptul periculoasă. Aici intervine gândirea laterală cu principiul **Orice mod de a privi o situație este doar unul din nenumărate moduri posibile**. Acest principiu elimină discuțiile în confruntarea cine are dreptate și cine nu.

Gândirea laterală ne ajută să facem salturi (să înaintăm în rezolvarea unei probleme) dar golurile rămase le umplem după ce găsim soluții absolut noi, spectaculoase, neașteptate, enigmatice, văzute ca imposibile. În gândirea laterală fiecare pas, soluție, idee nu trebuie să fie corectă. Ea trebuie încercată, argumentată pentru a genera soluții noi.

Exercițiile pentru gândirea laterală pot fii aplicate la orice vârstă și în orice domeniu de cunoaștere. Pentru exersarea gândirii laterale în grădiniță avem avantajul vârstei copiilor care se integrează, participă și ne acceptă tehnicile.

Preșcolarii creativi sunt curioși din fire și vin cu soluții neobișnuite, cu idei originale, inițiativă și un spirit de observație foarte dezvoltat, pun întrebări adecvate, fac conexiuni între elemente aparent fără nici o legătură, explorează noi posibilități, manipulează, controlează mai multe idei. Este important să selecționăm tehnici și metode interactive care exersează gândirea laterală: jocuri de reconstituire, întâmplări din viața de zi cu zi, construcții plane, studii de caz, povestiri, investigații, teme de discuții, grafice, metode interactive de grup.

Dascălii își pot însuși tehnici utile pentru practicarea gândirii laterale, pot crea după același algoritm altele noi, exersându-și gândirea laterală. Tehnicile trebuie înțelese, apoi utilizate în procesul didactic. În demersul gândirii laterale este indicat să parcurgem niște pași: culegerea informațiilor, restructurarea vechilor modele, modernizarea vechilor idei.

Pentru exersarea gândirii laterale propunem câteva **metode și tehnici**.

1. Contestarea presupuzițiilor.

Obiective.

Exersarea tehnicilor de schimbare a tipurilor de gândire;

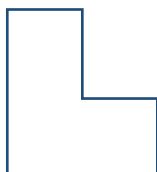
Formarea deprinderii de a folosi un nou tip de gândire;

Cântărirea unor alternative prin gândirea laterală pentru a produce cât mai multe idei, abordări, soluții;

Abordarea unei situații ca exercițiu practic;

Exemplu: Prezentăm copiilor această imagine apoi le adresă următoarea întrebare.

Cum ați descrie această imagine?

Răspunsuri posibile: - este o jumătate din rama unui tablou,
 - este o figură în formă de L;
 - este o treaptă,
 - este un echer de tâmplărie,
 - este un pătrat mai mare din care s-a extras un pătrat mai mic;

2.Probleme și situații care exersează gândirea laterală

Obiective: Identificați strategii de rezolvare;

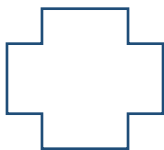
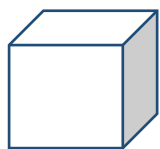
Abordați problemele din mai multe perspective;

Sarcina de lucru:

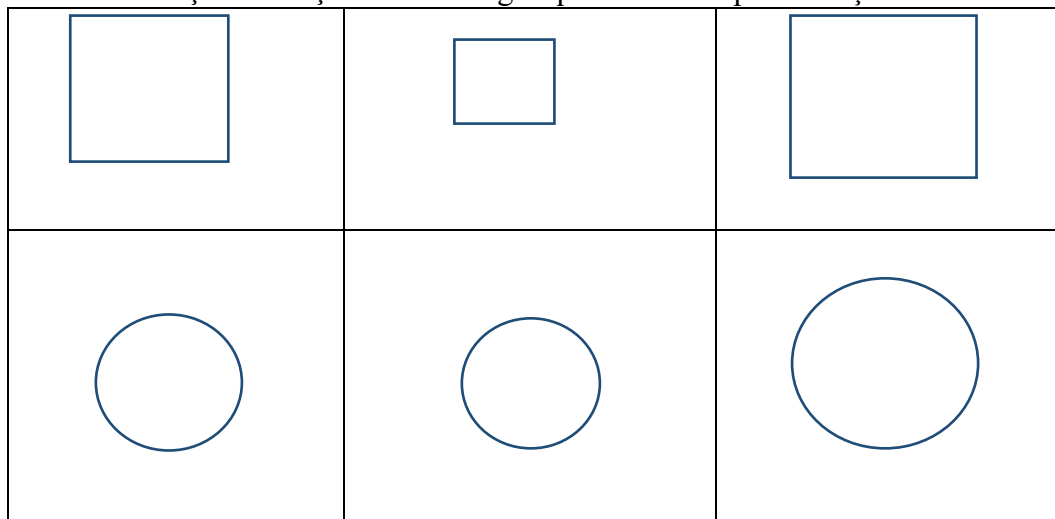
Problema/Situația	Sarcina de lucru	Soluția
Un urs a evadat de la grădina zoologică și se plimbă pe străzile din oraș.	Să ne imaginăm ce soluții dau locuitorii orașului, paznicul de la grădina zoologică, echipa de vânători și ISU.	
Ionel a ajuns acasă de la școală și este întâmpinat la ușă de sora lui mai mică, Ana. Ea îi spune că în bucătăria lor a intrat un porumbel care nu poate zbura pentru că are o aripă ruptă.	Cum credeți că a rezolvat Ionel această situație?	

3.Metode grafice.

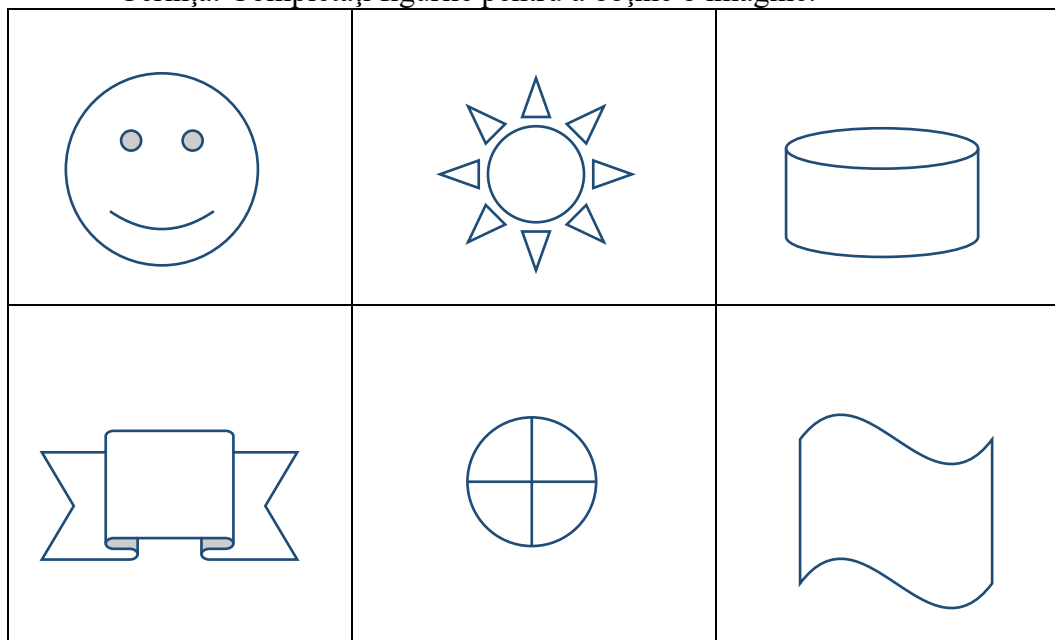
Cerință: Desenați mai multe imagini pornind de la figurile date.

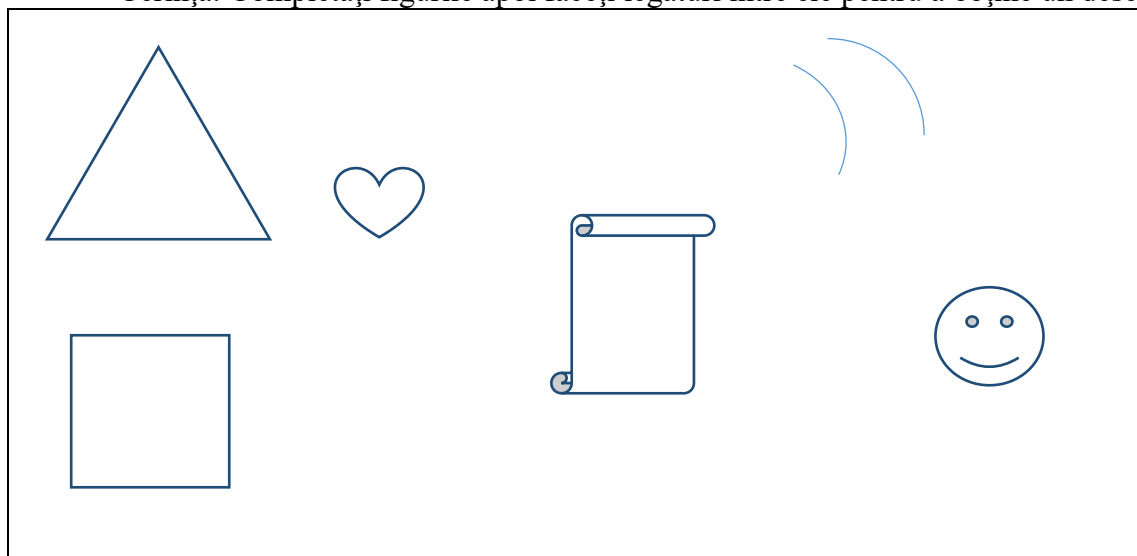
Cerință: Desenați mai multe figuri pornind de la pătratele și cercurile date.

Cerință: Completați figurile pentru a obține o imagine.

Cerință: Completați figurile apoi faceți legături între ele pentru a obține un desen.

Bibliografie:

- 1.Edward de Bono, Gândirea laterală, Editura Curtea Veche, București, 2011.
- 2.Oprea, Crenguța Lăcrămioara, Alternative metodologice interactive, Editura Universității, București, 2003.
- 3.Revista Învățământul preșcolar în mileniul III, 2014, Editura Reprograph, Craiova.

ELEVI SI PROFESORI DIN ALBA IULIA LA LONDRA

Profesor organizator Arăboaei Marcel - Colegiul Național „HCC” Alba Iulia

În săptămâna „Școala altfel” un grup de elevi și profesori de la Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” din Alba Iulia s-au aflat pentru câteva zile într-o excursie în capitala Regatului Unit, în marea și frumoasa metropolă londoneză.

În cele patru zile, pe o vreme foarte bună, elevii au vizitat cele mai importante și atrăgătoare obiective turistice ale Londrei. În prima zi au vizitat celebrul British Museum și Palatul Buckingham, legate cu o frumoasă plimbare pe artera comercială Oxford Street. În ziua a doua, am vizitat mărețul Tower of London, împreună cu Tower Bridge, Parlamentul, catedrala Westminster Abbey și imensa roată („ochiul Londrei”) de unde am putut vedea cel mai bine întreg orașul. Ziua a treia a început cu o miniexcursie la Greenwich, unde elevii au vizitat interesantul și unicul Muzeu Maritim Național, dar și ineditul Observator astronomic, loc de unde se măsoară timpul în lume. Ziua a continuat cu vizitarea centrului modern cu celebri „zgârie nori” din sticlă și oțel de tip european, a catedralei Sfântul Paul, a Galeriilor Naționale de Artă, a celebrelor piețe Trafalgar și Picadilly Circus, pline de adevărate roiuri de turiști.

Ultima zi a excursiei a fost rezervată muzeelor de științe, de istorie naturală și artă modernă, a parcurilor din zonă, unde se făceau pregătiri și repetiții pentru manifestările dedicate zilei Reginei. Minigrupuri de elevi și profesori au mai vizitat și alte obiective sau au ajuns în puncte și zone inedite și interesante ale Londrei precum: vizitarea și participarea la o secvență a lucrărilor din Camera Comunelor în cadrul Parlamentului, vizitarea sediului Societății de Geografie din Marea Britanie, vizitarea celebrului magazin Harrods, a muzeului Madame Tussouds. Cazați în apropiere de centrul metropolei, în zona Hyde Park, elevii au avut prilejul să cunoască, să vadă și să viziteze și alte atracții și obiective pe care Londra le oferă turiștilor.

STILURI MANAGERIALE ȘI INFLUENȚA LOR ASUPRA CLIMATULUI ȘCOLII

Prof. Mariș Ana Maria, Șc. Gimn. „Emil Racoviță” Gîrda de Sus

Printre primele studii realizate asupra tipologiei manageriale este cel realizat în 1938 de către Lewin, Lippit și White (1939). Acest studiu a impus trei stiluri manageriale care au rămas clasice și pot fi translatate în cadrele educaționale după cum urmează:

- *stilul autoritar* caracterizat printr-un control absolut asupra mediului educațional și prin aceea că deciziile sunt luate de către manager fără consultarea partenerilor (elevilor); acest stil are avantajul adoptării rapide a deciziilor;
- *stilul democratic* caracterizat printr-o atmosferă participativă a întregului colectiv, atât pentru adoptarea deciziilor cât și pentru desfășurarea activităților comune; în ciuda avantajelor evidente, acesta este un stil cronofag;
- *stilul laissez-faire* este caracterizat printr-o atmosferă de lucru extrem de permisivă, lipsă de control, iar deciziile lipsesc aproape cu desăvârșire; esența acestui tip managerial vizează capacitatea de autoreglare a sistemului.

Analizând și comparând multitudinea de stiluri manageriale pe care cadrul didactic le poate adopta la clasă s-a realizat următorul tabel:

Perspective de analiză ale stilului educațional și ale stilului managerial

Stilul educațional	Stilul managerial
are o relativă constanță, este nemodificat în notele sale generale sau cu mici schimbări de la o activitate la alta (G.	reprezintă comportamentul concret al managerului/liderului, modul în care se raportează la sarcini, derivate din

Allport, 1981); un mod specific de a aborda educația, elevii, situațiile de învățare, valorile disciplinei sale, de a mânui metodele și procedeele, de a utiliza programele școlare, tehnologia didactică (G. Văideanu, 1988, p. 207); modelul preferențial de realizare a procesului de învățământ, concept operațional pentru analiza situațiilor concrete, pentru modul de influențare și realizare, ca manieră de conducere (S. Cristea, 2000, p. 349); apăra ca produs al personalizării principiilor și normelor specifice activității instructiv-educative (D. Potolea, 1989, p.161); eficiența stilului nu poate fi apreciată în sine, ci prin raportarea la factorii generatori care țin de personalitatea cadrului didactic și de contextul psihosocial în care se integrează (I. Nicola, 1996, p. 481); o constelație de trăsături care circumscria comportamentul cadrului didactic în relațiile sale cu elevii (I. Nicola, 1996, p. 480);	obiectivele organizaționale, la indivizi și grupurile care fac parte din organizație. Mai poate fi considerat un aspect al conducerii operaționale – <i>leadership</i> (S. Iosifescu, 2000, p. 157); arată modul de lucru al managerului ca expresie a personalității, a originalității sale, în legătură cu mentalitatea, experiența, rutina, desprinderile de muncă, a priceperii de rezolvare și se concretizează în reguli, condiții și cerințe specifice (E. Mihuleac, 1999, p. 112); este varianta operațională de filtrare, analiză, structurare, elaborare de decizii în rezolvarea unei probleme de către personalitatea cristalizată a cadrului didactic și are valoare când este interpretat situațional (R.B. Iucu, 2000, p. 127-129); rezultă din combinarea particularităților dimensiunilor conducerii: capacitatea profesională, capacități organizatorice, menținerea climatului favorabil eficienței, modalități de motivare, atitudinea față de performanță, delegarea autorității, practice de decizie, principialitate și corectitudine, centrarea pe om, controlul, atitudinea față de nivelul ierarhic superior (C. Zamfir, 1980); (după Joița, E., 2000, p. 157-158).
--	---

În acest context, stilul nu poate fi decât o sursă a succesului, eficienței în educație, instruire, pentru că s-a construit pe rezultatele pozitive acumulate și întărite, pe metodologii, tipuri de relații verificate și acceptate de elevii parteneri.

De aceea, stilul apare ca o suită de trăsături relativ stabile în conduita educațională a cadrului didactic, optimizat progresiv, pe măsura confruntării lui cu situații noi, verificat, consolidat sau ameliorat, un mod propriu de integrare a valorilor pedagogice între capacitățile și competențele sale, un rezultat al personalizării normelor pedagogice, un mod anume de structurare a acestora în acțiunile specifice.

Prezentarea sintetică a unor stiluri manageriale ale cadrului didactic, în funcție de anumite criterii pot fi următoarele:

- a) După modul de combinare a stilului personalității și al muncii educative (Dragu, A., 1996):
- tipul A – eficient, unitar, puternic;
 - tipul B – ineficient, diviziv, slab;
 - tipul C – rigid, diviziv, puternic;
 - tipul D – dependent de circumstanțe, unitar, slab.

Aici apar ca dominante relativ stabile și cu o mare expresivitate: empatia, dragostea de copii, capacitatea de anticipare și prevedere a comportamentului elevilor, echilibrul afectiv. Iar altele sunt

marginale, dar necesare în exercitarea profesiei: energia, perseverența, capacitatea de organizare, consecvența, obiectivitatea.

Silul muncii cadrului didactic este analizat aici prin prisma unor dimensiuni de esență: cultivarea capacităților intelectuale, a motivației învățării, a atitudinii afective, a atitudinii cognitive, a atitudinii evaluative, transmiterea cunoștințelor, individualizarea, relațiile cadru didactic – elevi, cultivarea interesului pentru obiectul predat, educarea disciplinei;

b) Prin dezvoltarea stilurilor clasice (Păun, E., 1999):

- stilul autoritar;
- stilul participativ, cu variante: stilul consultativ, democratic, reprezentativ;
- stilul autoritarist, cu variantele: represiv, dictatorial;
- stilul individual, cu variantele: „vacuum”, stilul carismatic, stilul intrusiv;
- stilul *laisser-faire*, cu variantele: stilul refuz/negare, stilul fals democratic;
- stilul haotic, de amânare.

c) După contingența între relațiile interpersonale, structurarea sarcinilor și puterea ca lider (Fiedler, E., 1967, Prodan, A., p. 105-107):

- manager orientat pe sarcină – favorizat în situații de control ridicat sau scăzut;
- manager orientat pe relații – favorizat în situații de control moderat;
- manager orientat pe situație – eficacitatea depinde de variabilele situaționale mai mult decât de stilul propriu-zis.

d) După gradul de adaptare la situații, la nivelul de maturitate al subordonaților (Hersey, P., Blanchard, K., 1977, apud Prodan, A., p. 107-109):

- stil directiv – oferă instrucțiuni clare și direcția specifică, mai ales pentru situații de început, pentru nou-veniți sau pentru cei care nu vor să acționeze;
- stil de antrenare, tutorial – încurajează comunicarea, sprijină motivația și încrederea, deși are controlul deciziilor, când maturitatea grupului este încă scăzută și pentru cei care vor, dar nu pot să acționeze adecvat;
- stil suportiv – când grupul are încredere în realizarea performanțelor, dar nu poate suficient de mult, coordonează comunicarea, sprijină exersarea abilităților, ia decizii în grup, vine cu sugestii, centrat pe sarcină și pe relații;
- stil al delegării – când maturitatea grupului este avansată în respectarea sarcinilor, asumarea responsabilităților, luarea deciziilor.

e) După gradul de implicare a grupului în luarea deciziilor (Vroom, V., Yetton, P., 1973, Prodan, A., p. 110-112):

- autocratic I – managerul ia singur deciziile;
- autocratic II – managerul întreabă, dar ia singur deciziile, iar grupul poate fi sau nu informat despre situație;
- consultativ I – managerul relatează situația, întreabă și evaluează informațiile;
- consultativ II – managerul și grupul discută situația, iar el ia decizia;
- de grup – managerul și grupul discută, dar grupul ia decizia.

f) După spiritul de angajare personală și cel de colaborare (Petrescu, I., 1993, p. 303-305):

- organizatorul – definește clar atribuțiile, insistă pe organizare, asigură intervenția grupurilor, influențează discret, nu se implică în conflicte;
- participativul – clarifică rolul fiecăruia în obținerea rezultatelor, promovează cooperarea, interinfluențarea, analizează cauzele conflictelor;
- întreprinzătorul – stabilește relații ierarhice pe bază de competență, are influență, deciziile sunt explicate;
- realistul – apelează la încredere, adoptă decizii după consultare, asigură condiții pentru îndeplinirea sarcinilor, utilizează conexiunea inversă, intervine rar, găsește soluții valabile la majoritatea problemelor;

- maximalistul – urmărește rezultate bune, utilizează divergențele și influențele reciproce ca surse de soluții eficiente;
- tipuri ineficace – birocratul, paternalistul, demagogul, tehnocratul, autocratul, oportunistul, utopistul modernist.

Profesorul-manager își precizează stilul, modul de conducere practică a clasei după ce analizează elementele componente ale situației, după rezultate obținute anterior în situații similare, după alte modele cunoscute, până când ajunge la o opțiune favorabilă.

Astfel, eficiența educațională a unui stil nu este determinată aprioric, ci cel mai bun stil este cel care corespunde situației concrete și care favorizează obținerea unor rezultate pozitive în rezolvarea obiectivelor – concluzionează și Mitrofan, N., (1988, p. 157-158), când studiază aptitudinea pedagogică.

Ca urmare, trebuie să acceptăm principiul flexibilizării, al adaptării stilului, ca strategie de rezolvare, și nu utilizarea dogmatică, rigidă a unuia dintre stilurile semnalate, teoretic și practic.

Bibliografie:

1. Iucu, R. *Managementul clasei de elevi*, editura Polirom, Iași, 2006;
2. Bursuc, B. Popescu, A. *Managementul clasei - ghid pentru profesori și învățători*, editura Alpha MDN, Buzău, 2007;
3. Trif, L. *Managementul clasei. Abordări aprofundate*, editura Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, 2014;
4. Zlate, M., *Leadership și management*, editura Polirom, Iași, 2004;
5. Petrovici, V., *Stiluri de conducere și eficiența managementului*, editura Economică, București, 2001;

ABORDAREA JOCULUI DIDACTIC DIN PERSPECTIVA DIFERENȚIERII ȘI INDIVIDUALIZĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. inv. primar Ciortea Ștefania Liana, Școala Gimnazială „Axente Sever” Aiud

Fiecare copil are dreptul la educație și dezvoltare. Indiferent de particularitățile și diferențele individuale, toți copiii trebuie să se poată bucura de educație și instruire. Intervenția educativă nu poate sau mai bine zis nu trebuie să fie stereotipă, ci adaptată la personalitatea copilului cărui i se adresează, adică să fie individualizată, fiindcă fiecare personalitate este unică și nerepetabilă. Niciun fel de intervenție educativă nu poate fi realizată înaintea cunoașterii temeinice a copilului de către învățător, a cunoașterii particularităților sale individuale, a dificultăților cu care se confruntă fiecare în parte.

Sarcina școlii este de a forma tânăra generație astfel încât la absolvirea școlii să fie capabilă să-și continue în mod independent cunoștințele și deprinderile intelectuale și practice. Activitatea proprie are o importanță deosebit de mare pentru că numai ce este învățat prin efort propriu este durabil și de calitate. Tratarea diferențiată a elevilor este o sarcină a școlii, care urmărește valorificarea deplină a tuturor capacităților umane. Elevii au nevoie de activitate diferențiată din cauza diferențelor dintre ei, întrucât există copii dotați intelectual și copii mai puțin dotați.

Pentru aplicarea activității didactice diferențiate e necesară, în primul rând, cunoașterea temeinică a fiecărui elev, a puterii sale de muncă, a caracterului și temperamentului fiecăruia, a familiei, a mediului social și cultural din care provine. Individualizarea și diferențierea încep, de fapt, în momentul în care învățătorul își pregătește lecția pentru a doua zi. Cunoșcând bine elevii clasei sale, știe ce întrebări trebuie să pună elevilor dotați, dar și celor mai puțin dotați, făcându-i activi și pe aceștia, dându-le de lucru, după puterea lor de muncă. Scopul activității diferențiate și

individualizate nu este de a omogeniza clasa, lucru ce este imposibil, ci de a-l face activ pe fiecare elev, de a-l face să-și însușească minimum de cunoștințe în mod conștient, de a-și ridica nivelul de învățare, să treacă și el pe parcurs în rândul elevilor capabili. A-l învăța pe elev să învețe este scopul cel mai important al învățătorului și principiul de bază al învățării. Știm că, după capacitatea lor intelectuală și voința de a munci, elevii se împart în patru grupe:

- elevi dotați, cu voință de muncă;
- elevi dotați, dar fără voință de muncă;
- elevi subdotați, cu voință de muncă;
- elevi subdotați și fără voință de muncă.

Cu cei din urmă învățătorul are de muncit mai mult pentru formarea proceselor intelectuale, pentru educarea voinței și cultivarea interesului pentru muncă. Individualizarea activității didactice facilitează progresul școlar, asigură însușirea unor cunoștințe temeinice, desfășurarea activității cu un singur subiect, permite în condiții mai bune și într-un timp mai scurt crearea și consolidarea relației educator-educat, care odată create, favorizează însușirea tehnicii de lucru. Copilăria se caracterizează prin joc. Copilul se joacă pentru că e copil. Ceea ce reprezintă munca pentru un adult, pentru copil, activitatea utilă e jocul. Jucându-se, copilul descoperă și cunoaște lumea înconjurătoare, reflectă viața și activitatea adulților pe care o imită într-un mod specific.

La vârsta școlară mică, jocul didactic este o formă accesibilă și plăcută de învățare activ-participativă, stimulând în același timp inițiativa și creativitatea elevilor. De aceea, prin joc se realizează obiectivele învățării, deoarece corespunde particularităților vârstei școlare mici, jocul didactic cuprinde cele mai bogate valențe formative. Îmbinând distracția, surpriza, buna dispoziție cu sarcina didactică adaptată la potențialul intelectual, moral și fizic al copiilor, acesta asigură o activitate complexă, interesantă, plăcută, antrenantă, dezvoltând la elevi deprinderi de muncă independentă, perseverență și dârzenie în învingerea dificultăților, flexibilitatea gândirii, spiritul de cooperare, stimulează inițiativa, inventivitatea, creativitatea, iar competitivitatea angajează la efort toate capacitățile elevului, fără a produce oboseală. Studiul matematicii în clasele primare urmărește să asigure cunoștințe matematice de bază și să formeze deprinderi de calcul. Jocul didactic este o metodă activ-participativă, dar și un mijloc prin care învățătorul consolidează, precizează și verifică cunoștințe, pune în valoare și antrenează capacitățile creatoare, poate să aducă varietate în exerciții, poate înviora lecția și, ca urmare, drumul spre deprinderi este mai sigur și mai plăcut.

Jocul didactic nu înseamnă o „joacă de copii”, el este o activitate serioasă, care sprijină într-un mod fericit. Copilul obosește repede și de aceea este necesară introducerea jocurilor pentru ca perioadele care solicită atenția să alterneze cu activitatea de înviorare.

STUDIU - CONTRIBUȚIA SERBĂRILOR ȘCOLARE LA DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

Înv. Marc Aurica – Școala Gimnazială Cîmpeni

În procesul de învățare, multe sunt momentele de satisfacție și bucurie pe care le trăiesc cei implicați, dar maxima încărcătură emoțională se dezvoltă în timpul serbărilor școlare. Serbarea școlară rămâne modalitatea clasică de educație pentru toate vârstele, mai ales pentru copii, realizând astfel o continuitate între activitatea instructiv-educativă și activitățile extrașcolare.

Activitățile extrașcolare pun în valoare: responsabilitatea individuală și în grup, socializarea, autocontrolul, realizarea de sine prin conformism, realizarea de sine prin independență. Ele contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, școlarii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități. Activitatea extrașcolară generează relații de prietenie și ajutor reciproc, educă simțul responsabilității și o atitudine justă față de colectiv și față de scopurile urmărite.

Serbările școlare au o deosebită valoare formativă în viața copilului, contribuind la educarea lui și la educația estetică în special. Frumosul din viață sau din artă influențează psihicul sensibil și receptiv al copilului, determinând puternice emoții estetice. Executând cântece, recitând poezii, interpretând roluri într-o scenetă, luând parte la dansuri, elevii își formează și își perfecționează o serie de deprinderi artistice. Unele aptitudini ale copiilor pentru muzică, dans sau teatru se manifestă încă de la această vârstă și dacă sunt cultivate în lungul proces al instrucției și educației pot deveni talente.

Educarea posibilităților creatoare presupune o muncă susținută cu toți copiii, dar mai ales cu aceia care se situează la extreme. Pe de o parte, trebuie să se acorde o deosebită grijă celor care manifestă anumite aptitudini artistice, creându-le condiții pentru ca aceste aptitudini să se dezvolte cât mai mult, iar pe de altă parte să fie ajutați acei copii care întâmpină greutăți în însușirea diferitelor forme ale artei, copii timizi sau copii temperamentali sau agitați, pentru a-și dezvolta autocontrolul. Serbările școlare vin în ajutorul afirmării și formării personalității elevilor, care, în timp ce cântă sau recită pentru colegii lor, părinți și alte cadre didactice, își vor exprima trăirile care îi coplesesc.

Personalitatea elevilor este influențată pe toate planurile, astfel:

- formarea capacităților intelectuale - când copilul cântă, recita sau învață un rol trebuie să fie atent la mai multe operații care însumate dau viață serbării: este deci solicitată atenția distributivă, memoria iar în cazul unor jocuri muzicale trebuie să dea dovadă de acuitate auditivă, să respecte anumite reguli impuse și de disciplină, deci se solicită atenția, și permanent, gândirea. Mulțimea de idei și date din roluri îmbogățesc copiilor volumul de cunoștințe și le prezintă lumea înconjurătoare. Deci, se vede clar că, din conținutul serbărilor cu referiri la viața plantelor, insectelor, animalelor, la anotimpuri, părinți și prieteni, din aceste prezentări directe sau metaforice, copiii învață să fie buni, generoși, corecți, curajoși, demni, iubitori de familie și țară. Discuțiile educative pe marginea conținutului constituie un moment foarte important în cadrul activității de învățare a rolurilor, perceperea clară, bine dirijată a unor materiale le dezvoltă copiilor și spiritul de observare, îmbogățindu-le cunoștințele și vocabularul, formând o atitudine pozitivă față de literatură. Această familiarizare cu conținutul dezvoltă lent, dar sigur personalitatea copilului.

Muzica educă și dezvoltă o serie de procese intelectuale, care devin productive la alte discipline, iar în convingerea cărturarului moldovean Gheorghe Asachi „muzica exercită o înrăurire misterioasă asupra sensibilității, imaginației și inteligenței copilului”.

- formarea capacităților afectiv atitudinale - prin conținutul serbărilor se dezvoltă afectivitatea, formându-se sentimente de dragoste față de natură, patrie, limbă, semeni etc. Prin începerea repetițiilor din proprie inițiativă se educă voința. Prin susținerea spectacolelor în fața publicului și

obținând aprecierea acestora prin aplauze se înlătură timiditatea, dezvoltându-se curajul și încrederea în forțele proprii. Totodată pregătirea unui spectacol formează deprinderi de comportare în societate, educă disciplina conștiință, dezvoltă spiritul de răspundere, de inițiativă, de independență, spirit de echipă și interes pentru muncă. Consider că exemplul este un mijloc de formare atitudinală al copilului, reușind să depășească momentele de negativism și agresivitate. Pedagogi cu experiență au constatat că buna dispoziție obținută prin cântare, relaxarea copilului după o „cură de muzică” refac energia nervoasă printr-o formă de odihnă activă. Și toate acestea au o consecință pozitivă asupra situației la învățătură în disciplinarea copiilor și în atitudinea lor generală.

- formarea capacităților estetice. Repertoriul folosit îi familiarizează pe elevi cu frumusețile plaiurilor românești, cu faptele de vitejie ale poporului nostru, cu frumusețea tradițiilor românești etc. Astfel elevii înțeleg valorile artistice și încep să le prețuiască și să le folosească. Ridicarea nivelului artistic se realizează nu numai prin difuzarea operelor de artă ci și prin punerea copiilor în situația de a înțelege, a iubi și a prețui valorile artistice. În acest fel se realizează o latură a educației estetice. Educația estetică servește la umanizarea omului, prin însușirea valorilor estetice: adevăr, bine, frumos., ducând la dezvoltarea armonioasă a personalității.

- formarea capacităților fizice - cântecele sunt însoțite de mișcare sau bătaii din palme și contribuie la dezvoltarea sistemului nervos, se educă conștiința și conduita morală, se formează trăsături pozitive de voință și caracter ca hotărâre, curaj, rezistență, perseverență. Mișcarea dansului contribuie la dezvoltarea armonioasă a corpului, se perfecționează percepția timpului, se dezvoltă spiritul de observație.

Elevul capătă mobilitate, devine mai vioi, mai activ, mai rezistent. Datorită varietății tipurilor de solicitare fizică și psihică – în demersurile de pregătire a serbărilor, prin exercițiile specifice, sunt antrenate și supuse dezvoltării mai multe procese și mecanisme biopsihice decât în învățarea altor obiecte care prin structura specifică a informațiilor solicită dominant unele procese psihice. Și cadrul didactic este antrenat într-o muncă laborioasă, de căutări și de creație. El este regizor, coregraf, culegător de folclor, poet și interpret model pentru micii artiști.

Serbările școlare largesc orizontul spiritual al elevilor contribuind la acumularea de noi cunoștințe, la îmbogățirea trăirilor afective și sentimentelor estetice. Astfel putem spune că serbarea școlară, prin conținutul ei de știință și artă, are un rol covârșitor instructiv, educativ, formativ. Aplicând în practică toate acestea, dezvoltăm intelectul și personalitatea copilului tocmai cu ceea ce avem la îndemână, mai ieftin și mai pe placul lui – jocul, poezia și cântecul, acestea fiind mijloace la care copilul se angajează firesc și cu afectivitate, realizându-se astfel, pe neobservate și cu plăcere, dezideratul major al învățământului contemporan: dezvoltarea personalității și capacităților intelectuale ale copiilor.

Serbările școlare sunt momente de maximă bucurie atât pentru copii, cât și pentru părinții lor. Ele aduc lumină în suflet, dau aripi imaginației, entuziasmului și rămân de-a pururi ca momente de neuitat în viața fiecăruia.

Bibliografie:

1. Țărcovnicu Victor, Popeangă Vasile, *Pedagogie, manual pentru Liceele Pedagogice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1967.
2. Vodă C., Vodă E., *Manifestări culturale artistice ale tineretului școlar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968.
- 3*** *Învățământul primar – Revistă metodică destinată cadrelor didactice*, nr. 2-3, Editura Discipol, București, 2004.
4. *** *Învățământul primar – Revistă metodică destinată cadrelor didactice*, nr. 2-3, Editura Discipol, București, 1998.

CĂLĂUZIRE PENTRU CREȘTEREA ȘI EDUCAREA RELIGIOASĂ A COPIILOR

*Prof. înv. primar Prihoi Ana-Lucreția, Prof. înv. primar Bogdan Eugenia
Colegiul Național "I.M.Clain Blaj"*

Motto: „*Pentru a fi buni, pentru a se respecta unii pe alții și a-și veni unii altora în ajutor oamenii au nevoie de religie*”. (M. EMINESCU, OPERE, VOL.12/1985)

Motivația alegerii acestei teme o reprezintă dorința de a înțelege și prezenta, într-un mod cât mai convingător, implicarea dascălului în *creșterea și educarea religioasă a copiilor*.

Foarte important de subliniat este faptul că în educația religioasă a copilului nu trebuie să predomină intelectul, deoarece copilul, deși are aproximativ aceeași capacitate de a primi informația ca și adulții, este totuși incapabil să înțeleagă concepțiile religioase, deoarece posibilitatea de prelucrare a datelor este mult mai puțin dezvoltată, iar reflectarea senzorială este inferioară celei a adultului. Elementele misterioase, gesturile, slujbele și ceremoniile fascinează și impresionează copilul într-o măsură mult mai mare decât poate să o facă o idee de substanță teologică.

Trebuie spus încă de la început că pastorația copiilor urmărește trei scopuri majore: educația religioasă a copilului, formarea și dezvoltarea practicilor religioase și, nu în cele din urmă, influențarea dacă nu chiar dezvoltarea unei atmosfere de natură religioasă în școală, unde, după cum bine știm, copilul focalizează atenția, timpul și o mare parte din resursele sale.

Școala și familia joacă, fără îndoială, un rol în formarea vieții religioase a copilului. Fără o asumare a misiunii pe care o au și fără o strânsă colaborare cu preotul paroh, rezultatele vor întârzia și pe viitor să aibă o valoare îmbucurătoare. Influența bisericii asupra vieții religioase a copilului este clar mai redusă decât a cea a primilor doi factori. La biserică copilul merge în cel mai bun caz o dată pe săptămână, în condițiile în care în familia lui există deja unul sau mai mulți practicanți.

Religia este baza vieții sociale, deoarece:

- ea este principiul constitutiv al familiei și al statului;
- religia dă naștere și avânt culturii; literatura, artele și științele au luat naștere din religie și sub ocrotirea ei;
- religia apropie pe oameni unii de alții și cimentează solidaritatea socială.

O educație temeinică și durabilă este cea începută în familie, încă din fragedă copilărie, continuată în școală și consolidată prin diferite activități ce se derulează în biserică și societate. Prin ora de religie suntem educați în spiritul onestității, al promovării valorilor morale, al iubirii de Dumnezeu. Rămân ecouri adânci în mintea și sufletul celui care acum începe să se formeze: bun, ascultător, harnic, răbdător, iubitor de dreptate și adevăr. Legătura cu Dumnezeu este indisolubilă, iar orarul școlar fără religie este ca trupul fără suflet.

Educația este posibilă în toate perioadele vieții omenești, de asemenea educația religioasă este posibilă încă din vârsta copilăriei deoarece însuși sufletul copilului are în interiorul său cele necesare pentru aceasta. Sufletul copilului poate fi întărit ca o cetate; simțurile sunt porțile acestei cetăți sau întăriturile lui. Se poate spune că sufletul cel mai propice pentru educație este sufletul curat al copilului. Educația religioasă creștină este posibilă numai dacă Hristos însuși este primit în sufletul omului și dacă acest suflet lucrează împreună cu Hristos la desăvârșirea sa.

După unii autori, educația religioasă a copilului începe înainte de a se naște, prin formarea unei maturități spirituale a părinților. Părinții poartă responsabilitatea pentru procrearea și aducerea copiilor pe lume.

Destinul copilului se împletește, pe de o parte din moștenirea sa genetică, libertatea și inițiativa personală și, pe de altă parte din susținerea mediului prin educație și acțiuni atente și sănătoase. De aceea, educația religioasă, poate fi prezentă de la vârste timpurii în viața copilului, când el învață că este fiu al lui Dumnezeu, învață să-L iubească și să creadă în El și astfel să deosebească binele de rău, adevărul de minciună, generozitatea de lăcomie, modestia de orgoliu, răbdarea de nestatornicie.

Ce poate fi mai util și mai frumos transmis către sufletul copilului decât imaginile supreme ale binelui, cinstei și purității reprezentate de Mântuitorul nostru Isus Hristos, care le poruncește creștinilor să dea copiilor educație spirituală din cea mai fragedă vârstă: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, ca a unora ca aceștia este împărăția cerurilor“ (Matei 19:14).

Vârsta copilăriei reprezintă terenul cel mai bun pentru a semăna Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece este un teren curat. Este vârsta la care orice rugăciune mică este trăită.

Așadar, spiritualizarea relațiilor profesor-elev este conturată de iubirea divină și pacea spirituală, de caracterul formativ, informativ și puternic modelator al moralei creștine.

Influența religiei asupra copilului și a omului matur este benefică, îi face mai buni, mai toleranți cu ceilalți, mai apropiați, mai dornici de a-i ajuta și nu are niciun efect dăunător, ci dimpotrivă.

Educația religioasă îl ajută pe copil să cunoască îndatoririle pe care le are față de el însuși, față de ceilalți și față de tot ce-l înconjoară, pentru a deveni un bun creștin. Trăirea religioasă și manifestarea religiozității în fapte curente de viață se cer a fi transformate și consolidate prin educație. Nimic din ceea ce primește omul prin naștere nu se dovedește suficient dacă el însuși sau semenii săi nu devin activi în perspectiva acestei desăvârșiri. Ca și talentul înăscut, care pentru a deveni plinar are nevoie de exercițiu metodic, religiozitatea se cere a fi cultivată, întărită și perfecționată. Pe de altă parte contează nu numai să crezi, ci să crezi în cunoștință de cauză. Credința informată întărește omul, îi dă o direcție, nu degenerază în credulitate sau erezie.

Ca orice tip de educație în general, și educația religioasă are un dublu scop: unul informativ, în sensul că disciplina Religie pune la dispoziția elevilor o sumă de cunoștințe specifice, cu caracter teologic, dogmatic, liturgic, de istorie și filozofie a religiilor, și necesare pentru o cultură generală, dar și unul formativ, de interiorizare și traducere în fapte de viață a normelor religioase.

Educația este un proces evolutiv și complex desfășurat pe parcursul mai multor etape și vizând o anume finalitate, finalitate care are în vedere formarea și dezvoltarea însușirilor intelectuale, morale și fizice ale copiilor și ale tineretului, ale oamenilor și ale societății. Deoarece în învățământul românesc educația religioasă s-a făcut dintotdeauna în manieră creștină, doresc să scot în evidență faptul că la baza educației moderne stau principiile educației creștine.

Deci, ținta prioritară a educației religioase este formarea caracterului și a personalității desăvârșite.

Putem considera educația religioasă drept un prilej de cercetare a sinelui, de cunoaștere a propriilor idealuri, prilej de fortificare interioară, orientare a omului spre lumea valorilor absolute și o cale de perfecționare a persoanei atât din punct de vedere religios, cât și intelectual, moral, estetic, civic, fizic. Cunoșcându-ne pe noi înșine, îi cunoaștem mai bine pe cei din jur, ne cunoaștem aproapele, îi înțelegem credința și ne deschidem cu mai multă dăruire pentru a duce o viață de comuniune creștină.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

1. ALEXANDRU, Gheorghe & colectivul, *Metodica predării religiei*, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 2000.
2. CUCOȘ, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1996;
3. CUCOȘ, Constantin, *Educația religioasă. Repere teoretice și metodice*, Editura Polirom, 1999;
4. *Curriculum Național pentru Învățământul obligatoriu. Programe școlare pentru clasele I-VIII*, Aria curriculară: Om și societate, Religie, elaborat de Ministerul Educației Naționale, Consiliul Național pentru Curriculum, București, 2003;
5. www.didactic.ro

UTILIZAREA SISTEMELOR INFORMATICE ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. inv. primar Matei Aniela Ioana, Șc. Gim .Emil Racoviță Gîrda de Sus

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să îl îngreuneze. Calculatorul trebuie folosit astfel încât să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție. Aceștia trebuie să fie pregătiți, orientați cu încredere spre schimbare, ei vor simți nevoia de a fi instruiți cât mai bine pentru a face față noilor tipuri de profesii. Eșecul în dezvoltarea capacității de a reacționa la schimbare poate atrage după sine pasivitatea și alienarea. Profesorul trăiește el însuși într-o societate în schimbare, și din fericire, în prima linie a schimbării, astfel încât va trebui să se adapteze, să se acomodeze, să se perfecționeze continuu.

Așadar, introducerea în școală a internetului și a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Astfel actul învățării nu mai este considerat a fi efectul demersurilor și muncii profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării cu profesorul.

Utilizarea la întâmplare, fără un scop precis, la un moment nepotrivit, a calculatorului în timpul lecției duce la plictiseală, monotonie, ineficiența învățării prin neparticiparea unor elevi la lecție, nerealizarea obiectivelor lecției și poate produce repulsie față de acest mijloc modern de predare-învățare-evaluare. Folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice, de calcul și de investigare a realității, la deteriorarea relațiilor umane. De asemenea individualizarea excesivă a învățării duce la negarea dialogului elev-profesor și la izolarea actului de învățare în contextul său psihosocial. Materia se segmentează și se atomizează prea mult, iar activitatea mentală a elevilor este diminuată, ea fiind dirijată pas cu pas.

Totuși utilizarea calculatorului are numeroase avantaje :

- stimularea capacității de învățare inovatoare, adaptabilă la condiții de schimbare socială rapidă;
- consolidarea abilităților de investigare științifică;
- conștientizarea faptului ca noțiunile învățate își vor găsi ulterior utilitatea;
- creșterea randamentului însușirii coerente a cunoștințelor prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor ;
- întărirea motivației elevilor în procesul de învățare;
- stimularea gândirii logice și a imaginației;
- introducerea unui stil cognitiv, eficient, a unui stil de muncă independentă;
- instalarea climatului de autodepășire, competitivitate;
- mobilizarea funcțiilor psihomotorii în utilizarea calculatorului;
- dezvoltarea culturii vizuale;
- formarea deprinderilor practice utile;
- asigurarea unui feed-back permanent, profesorul având posibilitatea de a reproiecta activitatea în funcție de secvența anterioară;
- facilități de prelucrare rapidă a datelor, de efectuare a calculelor, de afișare a rezultatelor, de realizare de grafice, de tabele;
- asigură alegerea și folosirea strategiilor adecvate pentru rezolvarea diverselor aplicații;
- dezvoltă gândirea astfel încât pornind de la o modalitate generală de rezolvare a unei probleme elevul își găsește singur răspunsul pentru o problemă concretă;
- asigură pregătirea elevilor pentru o societate bazată pe conceptul de educație permanentă (educația de-a lungul întregii vieți);
- determină o atitudine pozitivă a elevilor față de disciplina de învățământ la care este utilizat calculatorul și față de valorile morale, culturale și spirituale ale societății;
- ajută elevii cu deficiențe să se integreze în societate și în procesul educațional.

De asemenea calculatorul este extrem de util deoarece stimulează procese și fenomene complexe pe care nici un alt mijloc didactic nu le poate pune atât de bine în evidență. Astfel, prin intermediul lui se oferă elevilor, modelări, justificări și ilustrări ale conceptelor abstracte, ilustrări ale proceselor și fenomenelor neobservabile sau greu observabile din diferite motive. Permite realizarea unor experimente imposibil de realizat practic datorită lipsei materialului didactic, a dotării necorespunzătoare a laboratoarelor școlare sau a pericolului la care erau expuși elevii și profesorul.

BIBLIOGRAFIE

1. ANGHEL C.V.(2009) – „Tehnologii informatice și de comunicare în managementul organizației”, capitol din cartea „Managementul organizației comunicante” (coord. Drobot L.), Ed. CCD Deva și RISOPRINT Cluj-Napoca.
2. BALINT Gh.(2003) – „Evaluare și autoevaluare. Avantaje și posibilități practice în învățământul superior”, Revista Studii și cercetări științifice, Seria Științe Socio-umane, No 5, Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic, Universitatea din Bacău
3. FULEA T.(2002) – „Aplicarea noilor tehnologii informaționale în procesul de instruire” Revista Didactica matematicii și informaticii. Societatea matematicienilor a R.M. Chișinău.

CONTEXTE ȘI INSTRUMENTE PENTRU DEZVOLTAREA GÂNDIRII LATERALE LA COPILUL PREȘCOLAR

Prof. învă. preșcolar Balea Livia-Valentina, Grădinița cu program prelungit Nr. 1 Abrud

GRUPA: Mare

TEMA ANUALĂ: Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?

PROIECT TEMATIC: În lumea poveștilor

DOMENIUL EXPERIENȚIAL: Domeniul Limbă și Comunicare

ACTIVITATEA: Educarea limbajului

TEMA: „Scufița roșie” - Pălăriile gânditoare

FORMA DE REALIZARE: Repovestire

TIPUL ACTIVITĂȚII: consolidare – verificare a cunoștințelor

FORMA DE ORGANIZARE: frontală, individuală

SCOP: Consolidarea cunoștințelor referitoare la povestea „Scufița roșie”

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1 – să povestească conform cerinței fiecărei pălării în parte;

O2 – să se exprime corect din punct de vedere gramatical;

O3 – să intervină în discuții făcând completările necesare;

O4 – să răspundă la întrebări alegând imaginea corespunzătoare;

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: metoda „Pălăriilor gânditoare”, conversația, explicația, demonstrația, diamantul;

Mijloace de învățământ: pălării colorate: albastră, albă, verde, galbenă, neagră, roșie; imagini din poveste, suport polistiren;

BIBLIOGRAFIE:

– „Curriculum pentru învățământul preșcolar”, Ed. Didactică Publishing House, București, 2009.

– S. Breben și colaboratorii „Metode interactive de grup”, Ed. Arves, 2006,

Moment organizatoric:

Pentru o bună desfășurare a activității se vor lua următoarele măsuri:

- aerisirea sălii de grupă;

- aranjarea mobilierului și pregătirea materialului didactic necesar desfășurării activității;

Captarea atenției:

- Copiii sunt așezați în semicerc iar în fața lor sunt așezate pălăriile colorate. Sunt prezentate cele 6 pălării de culori diferite care vor fi așezate pe măsuțe pentru constituirea grupurilor;

Anunțarea temei:

- Cu aceste pălării magice ne vom juca astăzi „de-a pălăriile gânditoare” cu ajutorul imaginilor din povestea Scufița Roșie.

Prezentarea conținutului și dirijarea învățării:

- Copiii sunt împărțiți în 6 echipe de câte 3 copii și sunt așezați la măsuțele cu pălăriile colorate.

Sunt explicate copiilor rolurile fiecărei pălării în parte:

- pălăria albă prezintă faptele așa cum s-au întâmplat, fără a le comenta;
- pălăria roșie are rolul de a exprima sentimentele trezite de poveste;
- pălăria neagră are rolul de a prezenta lucrurile negative (rele) din poveste;
- pălăria galbenă are rolul de a aprecia lucrurile pozitive (bune);
- pălăria verde are rolul de a găsi o altă rezolvare la problema din poveste;
- pălăria albastră are rolul de conducător al discuțiilor dintre celelalte pălării;

Desfășurarea propriu zisă:**- Pălăria albă → informează:**

- Fiecare dintre cei 3 copii din echipă va descrie câte 1/2 imagini din poveste în ordinea desfășurării lor. Povestește pe scurt textul poveștii;

- Pălăria albastră → clarifică:

O caracterizează pe Scufița Roșie în contradicție cu lupul: veselă, prietenoasă, bună la suflet, gata să sară în ajutor, dar neascultătoare, în timp ce lupul este rău, lacom, șiret, preocupat să pară sensibil la situație; arată ce se întâmplă când un copil nu ascultă sfaturile părinților.

- Pălăria verde → generează ideile noi –efortul:**Pălăria neagră → identifică greșelile**

Critică atitudinea Scufiței, care trebuia să asculte sfaturile mamei, trebuia să ajungă repede la bunica bolnavă. Consideră că nu trebuia să aibă încredere în animale, nu trebuia să dea informații despre intențiile ei. Este supărată pe vicleșugul lupului.

Pălăria roșie → spune ce simte despre

Acordă variante Scufiței: dacă dorea să-i ofere flori bunicii trebuia să-i ceară mamei să-i cumpere un buchet de flori; dacă dorea să culeagă flori trebuia să ceară mamei să o însoțească în pădure; lupul o putea ajuta să culeagă mai repede flori, sau ciuperci pentru bunica, etc

- Pălăria galbenă → aduce beneficii creative:

Găsește alt final textului: Scufița putea să refuze să meargă la bunica știind că trece prin pădure; Scufița nu ascultă de lup; lupul îi arată Scufiței drumul cel mai scurt spre bunica; lupul o ajută să-i culeagă flori bunicii aflând că aceasta este bolnavă; animalele din pădure o sfătuiesc pe Scufița să nu asculte de lup, etc.

Arată cum Scufița își iubea mama și bunica pe care le-a ascultat întotdeauna, iubea mult florile, animalele, îi plăcea să se joace în natură, își exprimă compasiunea față de bunica, bucuria pentru vânător și supărarea față de lup.

Obținerea performanței:

- Cer copiilor să completeze rebusul în formă de diamant. Copiii răspund la întrebări așezând jetoanele la locul potrivit.

- Unde nu trebuia să intre Scufița Roșie? (pădure)
- Ce merinde avea Scufița Roșie în coș? (cozonac, vin)
- Numiți trei personaje bune din povestea „Scufița Roșie”! (mama, vânătorul, bunica/scufița)
- Care sunt personajele scoase din burta lupului? (Scufița Roșie, bunicuța)
- Care este personajul rău din poveste? (lupul)
- După fiecare imagine descoperită se face sinteza parțială. Sinteza generală se realizează de către educatoare după completarea corectă a Diamantului cu imaginile din poveste.

Evaluare:

- Se fac aprecieri asupra modului în care copii au participat la activitate .
- Se împart stimulente.
- Se cântă cântecul Scufița Roșie.

PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRAT „GRĂDINA PRIMĂVERII”

PROPUNĂTOR: prof. Bucur Alina

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL BIIA

NIVEL: II

TEMA ACTIVITĂȚII: „Grădina primăverii” – lucrare colectivă

DOMENII EXPERIENȚIALE: D.Ș.+D.O.S.(DOMENIUL ȘTIINȚĂ-ACTIVITATE MATEMATICĂ + DOMENIUL OM ȘI SOCIETATE)

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Verificarea cunoștințelor dobândite cu privire la numerația în limitele 1-8; Precizarea poziției unei cifre în interiorul șirului numeric, precum și utilizarea adecvată a numeralelor ordinale; Consolidarea priceperii și deprinderii de a lipi și asambla diferite imagini pentru a realiza o lucrare practică inspirată din natură;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- Cognitive
 - să numere progresiv și regresiv în centrul (1-8);
 - să raporteze corect cantitatea la număr și numărul la cantitate;
 - să denumească corect vecinii numerelor;
 - să verbalizeze acțiunile întreprinse ;
 - să identifice corect locul obiectelor în șirul dat, folosind numeralul ordinal.
- Psihomotorii
 - să mănuiască cu dexteritate materialele didactice, în vederea rezolvării sarcinilor;
 - să aplice corect lipiciul pe suprafața dată.
- Afective
 - să participe activ și cu interes la activitate.

SARCINA DIDACTICĂ:

- numărarea conștientă în centrul menționat anterior;
- rezolvarea corectă a sarcinilor date pentru compunerea spațiului plastic.

REGULILE JOCULUI:

Individual, câte un copil va veni la panou, iar educatoarea va citi sarcina pe care o are de rezolvat, compunând astfel, după cerință, spațiul plastic.

ELEMENTE DE JOC: surpriza, ghicitori, aplauzele, mănuierea materialului, mișcarea;

STRATEGII DIDACTICE

METODE ȘI PROCEDEE: conversația, observația, explicația, demonstrația, exercițiul, problematizarea;

MIJLOACE DIDACTICE: coală carton, elemente de primăvară - (soare, iarbă, copaci, flori, nori, rândunici, etc.), cifre, lipici, plicuri cu sarcini.

FORME DE EVALUARE: prin observarea comportamentului, analiza răspunsurilor și a acțiunilor, corectarea imediată a greșelilor, stimularea verbală, aplauze.

DURATA: 30 min.

EVENIMENTE DIDACTICE	CONȚINUT INSTRUCTIV-EDUCATIV	METODE ȘI PROCEDEE	MIJL. DE ÎNV.	EVALUARE
1.Organizarea activității	Crearea condițiilor necesare bunei desfășurări a activității: - Aerisirea sălii de grupă; - Amenajarea spațiului de desfășurare a activității; - Pregătirea materialului demonstrativ și distributiv; - Introducerea copiilor în sala de	Conversația		Obs.

2.Captarea atenției	grupă; Se realizează prin apariția buburuzei care le descoperă o surpriză-grădina primăverii pe care vântul călător a distrus-o,solicitând ajutorul copiilor pentru refacerea ei.		Fetiță costumată în buburuză	interesului
3.Anunțarea temei și a obiectivelor	Se anunță tema activității și obiectivele propuse. Pentru aceasta ei vor trebui să numere, să sorteze diferite imagini ca ulterior să le lipească pentru a realiza Grădina primăverii.	Conversația		
4.Reactualizarea cunoștințelor	Trebuie mai întâi să ne amintim ce am învățat la activitățile matematice. Solicit copiii să rezolve următoarele sarcini: - Numără crescător în limitele 1-8 - Numără descrescător în limitele 1-8 - Recunosc cifrele - Denumesc vecinii numelor date		Planșă	
5.Dirijarea învățării	Copiii denumesc imaginile pe care le au în plicuri. Educatoarea le va spune sarcina pe care o au de îndeplinit. De exemplu: 1.Pune-m iarbă în grădină, Smocuri ca să fie 5. 2.Pe copac, cu fir gălbui, Este scrisă o cifră. Tot atâtea flori să-mi pui Câte îți indică. 3.Pune flori acu-n grădină Câte degete-s la mână. Și le așezi frumos în șir Și le numeri și-ți dau 5...	Exercițiul	Plicuri cu sarcini si imagini de primăvară	
6.Obținerea performanței	4.Și copaci vei așeza3 mai mari și 2 mai mici,/În total să-mi spui acum Câți ai pus, copile bun? 5.Iar acum vom ordona Fluturași drăgălași Unul pe a doua floare, Și altul pe a treia floare. etc.. Copiii rezolva sarcinile matematice din plicuri realizând astfel o lucrare colectivă. Se vor număra elementele ce compun grădina, evidențiind efortul individual al fiecăruia. Amenajarea unei minie expoziții cu lucrările zilei. Buburuza mulțumește copiilor pentru ajutor si le dăruiește buburuze de ciocolată.	Problematizarea	Lucrare colectivă	Rezolvă sarcinile Ascultă aprecierile
		Conversația		Aprecieri

7.Evaluarea performanțelor	Tranziție:Înfloresc grădinile		Rochița buburuzei	verbale și colective
8.Încheierea activității		Conversația	Buburuze de ciocolată	

BIBLIOGRAFIE:

1. *** (2008). „Curriculum pentru învățământul preșcolar”(3-6/7ani), M.E.C.I., București;
2. „Antologie de proiecte tematice pentru activitățile integrate”, Editura Diana.
- 3.Revista învățământului preșcolar, nr. 1-2/2010

SFÂNTĂ CRUCE, ARMĂ DULCE!

*Prof. inv. preșcolar Morar Cristina Adriana
G.P.N. Cionești-Liceul Tehnologic ”Țara Moșilor” Albac*

„Sfânta Cruce, armă dulce
Fii cu mine orice aș face
Sfânta Cruce, armă dulce
Fii cu mine oriunde m-aș duce !”

Din punct de vedere teologic, cuvântul „cruce” a fost folosit ca o descriere sumară a Evangheliei mântuirii, că Mântuitorul Hristos „a murit pentru păcatele noastre”. Astfel „propovăduirea Evangheliei” este „cuvântul crucii”, „predicarea lui Hristos cel crucificat”.

Crucea este unul din cele dintâi simboluri creștine, reprezentând patima și moartea prin răstignire a lui Iisus Hristos. Identificată de la început ca fiind „semnul Fiului omului”, crucea devine calea de a urma pe Iisus din Nazaret, împăratul răstignit. De-a lungul veacului, martirii au arătat că nu există experiență a împărăției lui Dumnezeu fără Cruce. Sfânta cruce se înalță biruitoare pe biserici, pe altare, la piepturile creștinilor, ca semn că suntem răscumpărați de Hristos prin Cruce și iubire, că suntem fii ai Învierii și moștenitori de drept ai Împărăției Cerurilor.

Crucea, prin cele trei brațe, reprezintă simbol al Preasfintei Treimi, simbol al iubirii și unirii divine și semn unic al vieții veșnice prin moartea și învierea lui Hristos.

Cinstirea Sfintei Cruci s-a manifestat din cele mai vechi timpuri, prin numeroase forme, cum ar fi: însemnarea cu semnul Crucii, invocarea Crucii în diverse împrejurări, venerarea Lemnului Sfintei Cruci în lăcașurile care adăpostesc relicve cu lemnul sfânt al Crucii, pelerinaje la Locurile Sfinte unde au fost depuse aceste relicve, zidirea de biserici închinat Sfintei Cruci, așezarea ei pe turlile bisericilor, pe mormintele creștinilor, în casele credincioșilor. Toate acestea arată într-un mod mai elocvent decât orice altă exprimare, prețuirea și evlavie pe care au manifestat-o și o manifestă creștinii, din cele mai vechi timpuri, față de Sfânta Cruce.

Biserica își are rădăcina în lemnul Crucii, creștinii fiind ramurile acesteia. Tradiția răsăriteană n-a separat Crucea de înviere și tocmai de aceea n-a separat întruparea de îndumnezeire. Numai în lumina învierii se vede realitatea tragică a Crucii și a păcatului, dar și puterea și stăpânirea lui Dumnezeu. Învierea a dat Apostolilor adevăratul sens al Crucii, adâncimea sacrificiului, dar și măreția iertării și iubirii divine.

Crucea este cea care a însoțit țăranul roman de dimineața până seara, de la trezire la culcare. Pentru că el, țăranul român, știa că tot ce începi cu sfânta Cruce are viață și dă rod. De aceea femeia care începea să facă pâine, înainte de a frământa aluatul făcea semnul Crucii peste făină, iar în momentul care o scotea din cuptor iar o însemna, iar toți cei care mâncau din ea, primeau binecuvântare prin actele anterior făcute. Copilul când era scos din apă în care era spălat era înfășurat în prosop și însemnat cu Sfânta Cruce, ca să-l păzească Dumnezeu de orice rău. Pământul care aștepta ca plugul să intre în el era stropit cu apa sfințită și se făcea semnul Crucii peste el ca să dea rod și să fie ferit de vicisitudinile vremii, de rozătoare și insecte dăunătoare: exemplele ar putea continua..... Păsările se pot ridica de pe pământ și înălța în văzduh numai după ce își desfac aripile lor în chipul Crucii. La fel și noi, oamenii, vom reuși să ne ridicăm deasupra ispitelor pământești, a deșertăciunilor lumești și curselor diavolești atunci când ne vom crucifica corpurile noastre cu patimile și poftele lui. Mântuitorul ne-a arătat și demonstrat modul în care ne putem mântui: prin ostenele, jertfiri și crucificare de bunăvoie, însă Crucea noastră nu este atât de grea ca a Mântuitorului nostru și dacă o ducem cu credință și iubire până la capăt, dincolo de mormânt ne așteaptă Tatăl Ceresc, cerul cu bucuria și Slava Sa.

Dumnezeu a așezat Sfânta Cruce la loc de cinste, să strălucească veșnic în cer și pe pământ. Despre lemnul din care a fost făcută Crucea Domnului ni se povestesc multe lucruri minunate în cărțile ortodoxe. Crucea lui Hristos înseamnă iubire; mai profund, descoperă iubirea Dumnezeiască față de noi. E o adâncă legătură între iubirea Dumnezeiască și cruce. Aici, în extrema umilire și suferință a crucii, s-a descoperit negrăita iubire și slavă a Fiului lui Dumnezeu devenit Om. Iubire care rămâne deci neschimbată, ca a Tatălui, care "răsare soarele peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreți și peste cei păcătoși" (Matei 5, 45); care rămâne aceeași în orice condiție, chiar când este răstignită.

Crucea Domnului este mai mult decât o ispășire a Lui în locul nostru, ca "locuitor", reprezentant al nostru. Prin însăși întruparea Sa ca Om are loc un schimb de vieți. Fiul lui Dumnezeu ia firea, viața noastră cu tot ce este al ei, cu nevoile sau păcatul ei. Și nu este de conceput să iubești real fără să cunoști, să simți, ca pe ale tale bucurii, mai ales durerile, încercările celorlalți, sau ceea ce, după Sfânta Scriptură numim: păcatul, suferința, moartea. Și cu cât înțelegi mai mult existența, viața, cu atât iubești și suferi mai mult!

Simpla facere a semnelor crucii, este un act de devoțiune adresat Sfintei Treimi, o mărturisire a credinței noastre ortodoxe, o certitudine a apărării noastre împotriva satanei și a tuturor relelor care vin de la el, rele care atacă și sufletul și trupul nostru. Însemnarea cu Semnul Sfintei Cruci

atunci când treci pe lângă o Biserică, o troiță, un cimitir, reprezintă o recunoaștere a meritelor Celui care s-a răstignit pe ea și în același timp coborâre și o ridicare în străfundurile inimii și a conștiinței fiecăruia dintre noi!! Sfânta Cruce este un obiect excepțional al venerației creștine pentru că, fiecare credincios, atunci când o venerează, vede în ea instrumentul de răscumpărare al omenirii prin pătimirea Domnului, tăria credinței, Biserica și mântuirea.

Fiind atât de prezentă în viața noastră, s-au creat o serie de legende evlavioase în legătură cu Sfânta Cruce, originea și puterea ei. Pe cruce și pe sângele curs din trupul Domnului, a fost întemeiată în mod mistic Biserica, pe care Iisus o trece în istorie prin pogorârea Sfântului Duh peste Apostoli la Cincizecime. De atunci, crucea a devenit simbolul mântuirii prin jertfa lui Iisus care ne duce, prin pocăință, la Învierea Lui și la învierea noastră a tuturor.

Bibliografie:

- 1.Revista Învățământului Preșcolar, nr 1/2013
- 2.Bălan, I., *Călăuză ortodoxă în biserică*, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004
3. www.didactic.ro

DISCIPLINAREA. DISCIPLINAREA POZITIVĂ

Prof. înv. primar Sav Paraschiva-Mariana

Școala Gimnazială „Simion Pantea” Sălciua, Structură Școala Primară Sălciua de Jos

În ceea ce privește etimologia termenului „disciplină”, el provine din limba latină și înseamnă „învățătură”, „știință”, „educație”. Conform *Dicționarului de Pedagogie* (1979) semnificațiile acestui concept sunt următoarele: din punct de vedere social, disciplina presupune „acceptare și supunere la regulile de conviețuire socială stabilite potrivit cu cerințele de organizare și ordonare ale muncii și vieții sociale; iar din punct de vedere școlar, disciplina vizează „formarea elevilor în vederea respectării cu strictețe a cerințelor învățământului și a regulilor de conduită în școală și în afara școlii” (R.B. Iucu, 2006, p. 66).

Educația, prin natura ei, este o acțiune organizată. Astfel, ea presupune cu necesitate acceptarea și respectarea unor cerințe, reguli și dispoziții elaborate și impuse din exterior, concomitent cu instituirea unor modalități de control asupra acceptării și respectării lor. De asemenea, disciplina impune niște reguli și, prin urmare, asigură acea ordine exterioară indispensabilă oricărei acțiuni organizate.

Rolul conducător al educatorului în impunerea și urmărirea respectării regulilor, corelat cu gradul de libertate acordat elevului, au constituit și constituie nucleul controverselor pedagogice în interpretarea disciplinei școlare. Pedagogia clasică prezenta disciplina școlară asemenea unui șir de măsuri punitive, însoțite de un climat relațional foarte sever, cu supraveghere și pedepse. Abordările contemporane vorbesc despre disciplină ca despre un ansamblu complex normativ, interacțional și psihologic, care poate fi interpretat fără rezerve științifice și din punct de vedere managerial.

Mecanismele de a preveni, interveni și rezolva problemele disciplinare presupun anumite strategii de intervenție ale cadrului didactic. Reușita unui management al clasei presupune și prevenție înainte de dezvoltarea situației problematice. Astfel, abilitatea de detectare a crizelor în fazele inițiale este de foarte multe ori mai valoroasă decât tratamentul intervenționist *post eventum*.

În acord cu respectarea/nerespectarea regulilor disciplinare, se pot aplica recompense sau pedepse. Disciplina în rândul elevilor poate fi instaurată și menținută prin oferirea constantă a unor modele pozitive de conduită socială.

Disciplinarea pozitivă este o strategie de abordare preventivă și corectivă a disfuncțiilor comportamentale. Ea este focalizată pe evitarea utilizării metodelor coercitive de disciplinare, pe evaluarea problemelor pornind de la analiza funcțională a comportamentului, pe comunicare asertivă, democratică, pe ascultare reflexivă și pe intervenția în sensul exersării competențelor de autoreglare, autodisciplinare și a atitudinii pozitive față de propria persoană și de ceilalți.

Disciplinarea pozitivă este favorabilă atât pentru educabili (îi ajută să crească și să se dezvolte armonios, echilibrat și sănătos din punct de vedere emoțional și social), cât și pentru adulți, deoarece reduce stresul acestora generat de asumarea responsabilităților pentru comportamentul inadecvat al copiilor sau de aplicarea unor tehnici de disciplinare negativă. De aceea, se impune crearea unui climat educațional pozitiv, stimulat, bazat pe comportamentul educatorului: respectul pentru personalitatea elevilor, stabilirea unor relații echitabile, democratice cu elevii, sinceritate și încredere în relațiile cu elevii.

Având în vedere aceste aspecte, cât și faptul că disciplinarea nu se adresează numai comportamentului problematic, ci și învățării unor comportamente dezirabile, sunt propuse utilizarea unor metode și tehnici de disciplinare pozitivă.

Bibliografie:

- M.I. Anca, M.D. Bocoș, *Managementul clasei de elevi*, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2017, p. 20.
- L. Trif, *Managementul clasei/grupului educațional*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2008, p. 203.
- R.B. Iucu, *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 67.

MODALITĂȚI DE EDUCARE ECOLOGICĂ A MICILOR ȘCOLARI

Prof. învă. primar Bocșa Aurelia-Georgeta, Școala Gimnazială Cîmpeni

Una dintre problemele de actualitate este formarea și educarea elevilor în spiritul unor responsabilități umane ce vizează protecția mediului înconjurător. Educația ecologică se face începând cu primii ani de viață, în familie, în grădiniță și apoi în școală.

La intrarea în școală copiii au o serie de reprezentări despre mediul natural, social și familial în care trăiesc. Treptat ei dispun de un orizont mai larg de cunoștințe și posibilități de înțelegere mai mari și astfel, pe măsură ce cresc, educația lor ecologică se aprofundează. Școala este chemată să determine nu numai sentimente de admirație față de frumusețile naturii, ci și convingeri și deprinderi de protejare a mediului înconjurător.

Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să le formăm conduita ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul lecțiilor de științe, al celor de geografie, dar și, ocazional, în cadrul unor lecții de educație civică, limba română, educație muzicală, plastică, istorie etc.

Contribuții importante la educația ecologică pot aduce activitățile extrașcolare. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală, în societate, să respecte normele de igienă, tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim.

Dintre modalitățile pe care eu le-am folosit în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul local și de a întreprinde, pe măsura puterilor noastre, acțiuni în sprijinul măsurilor adoptate de organele de stat pentru apărarea mediului, acțiuni de igienizare și înfrumusețare a școlii, crearea unui colț viu în clasă sau școală, acțiuni de colectare a hârtiei, a sticlei și a ambalajelor din materiale sintetice, acțiuni de popularizare cu ocazia sărbătoririi Zilei Pământului, Zilei Apei, Zilei Pădurii, parteneriate educaționale.

Iată un astfel de exemplu de astfel de parteneriat educațional pe care eu l-am implementat, parteneriat cu Ocolul Silvic Horea Apuseni SRL, numit „Pădurea - izvor de viață”.

ARGUMENT

Pădurea este cel mai important factor stabilizator al mediului înconjurător ce aduce mari servicii societății omenești, contribuind la creșterea calității vieții prin funcțiile multiple de protecție și producție pe care le îndeplinește.

Pădurea este suportul celui mai bogat tezaur de informație genetică și ecologică, de o excepțională valoare pentru știință. Pădurea a fost și este strâns legată de ființa poporului român. A o păstra cu cumpătare și a o ocroti e datoria noastră a tuturor.

SCOP:

Promovarea și educarea unei atitudini pozitive a elevilor față de mediul înconjurător prin dezvoltarea capacităților lor de cunoaștere și înțelegere a acestuia și formarea unor deprinderi de îngrijire și ocrotire a lui.

Familiarizarea cu aspecte legate de viața pădurilor, precum și însușirea unor norme de comportament ecologic specific pentru asigurarea echilibrului dintre sănătatea individului și mediul în care trăiește.

OBIECTIVELE URMĂRITE:

- conștientizarea elevilor despre importanța și rolul pădurii în viața zilnică;
- să descopere elementele ce compun mediul înconjurător comunicând impresii, idei pe baza observărilor efectuate;
- să identifice calitățile mediului înconjurător, necesare unei vieți sănătoase;
- să-și îmbogățească cunoștințele referitoare la rolul pădurii în menținerea vieții pe pământ;
- să recunoască tipurile de poluanți și resursele de poluare din zona în care s-au deplasat, depistând efectele poluării mediului;
- să dezaprobe acțiunile de distrugere și exploatare irațională a pădurii;
- să manifeste grijă și protecție față de pădure participând la diferite acțiuni de îngrijire;
- să înțeleagă necesitatea respectării relației om-natură;
- să prezinte creativ frumusețile și bogățiile pădurii prin activități artistico-plastice;
- să aplice practic principiile ecologice.

GRUP ȚINTĂ: elevii clasei pregătitoare B

COMPONENTA TIMP:

- perioada de desfășurare: Semestrul II al anului școlar 2016-2017

RESURSE MATERIALE :

- lucrări plastice, fotografii care redau participarea elevilor la realizarea unor activități dedicate lunii pădurii, panouri, afișe publicitare etc.
- pliante
- informații culese de pe internet
- videoproiector

ACTIVITĂȚI ÎN CADRUL PROIECTULUI

NR.CRT	ACTIVITĂȚI	TERMEN	RESPONSABIL
1	Documentare, prezentări Power Point	Februarie 2017	Prof. înv. primar Bocșa A. Georgeta
2	Discuții pe tema zilei pădurii	Martie 2017	Prof. înv. primar Bocșa A. Georgeta Ing. Vîrciu Petru-Nicolae
3	Vizită la pepinieră	Martie-Aprilie 2017	Prof. înv. primar Bocșa A. Georgeta Ing. Vîrciu Petru-Nicolae
5	Realizarea unei colecții de frunze	Mai 2017	Prof. înv. primar Bocșa A. Georgeta
6	Desene, colaje	Iunie 2017	Prof. înv. primar Bocșa G.

EVALUARE

- realizare de desene, fotografii, CD cu activitățile desfășurate
- amenajarea unei expoziții dedicate pădurii, mediului

Coordonatori proiect: prof. învăț. primar BOCȘA AURELIA-GEORGETA
Inginer silvic VÎRCIU PETRU-NICOLAE

EXPERTIZA CONTABILĂ

*Băra (Bărdăhan) Ioana, masterand ADRD anul I
Universitatea 1 Decembrie 1918 Alba Iulia, Facultatea de Științe Economice*

Abstract :

Caracterul științific, probitatea profesională și deontologică a expertului contabil confer expertizei contabile caracterul de probă îndeajuns de temeinică și de neînlăturat pentru stabilirea responsabilității persoanelor vinovate de încălcarea legalității, nesocotirea disciplinei financiare și păgubirea patrimoniului.

Prezentăm alăturat principalele elemente care argumentează **caracterul științific** al expertizei contabile:

- a. are ca obiect cercetarea unor fapte și situații de natură economico-financiară;
- b. în sfera sa de acțiune cuprinde activitatea economică a unui agent economic pentru problemele și obiectivele stabilite de organul judiciar;
- c. cercetează situațiile și împrejurările de fapt pe baza informațiilor furnizate de evidența economică și a suportului ei material.
- d. interpretează datele de evidență și furnizează opinii cu privire la problemele investigate pe baza legilor și a actelor normative care reglementează domeniul de activitate respective.
- e. Elaborează concluzii pe baza constatărilor făcute, care servesc ca mijloc de probă pentru organul judiciar care a dispus efectuarea expertizei contabile.

Rezumat:

Expertiza contabilă este o formă de cercetare efectuată în vederea lămuririi modului în care sunt reflectate în documente evidența tehnico-operativă și contabilă, anumite fapte, împrejurări, situații de natură economico-financiară.

Expertiza contabilă judiciară are ca sarcină principală să contribuie la stabilirea adevărului și la justa soluționare de către organul judiciar a cauzei aflată în faza de ancheta, cercetare sau judecata.

Expertiza contabilă extrajudiciară (amiabilă) are loc, în afară de orice intervenție judecătorească, direct între părțile în litigiu sau este solicitată de persoane fizice sau juridice în vederea stabilirii și respectării adevărului și legalității în activitatea lor.

Obiectul de cercetare al expertizei contabile îl reprezintă faptele, împrejurările sau situațiile ce apar în activitatea economico-financiară și gestionarea a unei unități patrimoniale pentru a căror soluționare este necesar să se apeleze la un expert contabil.

Procedural, efectuarea expertizei contabile presupune: examinarea materialului documentar aflat la dosarul cauzei; examinarea unor documente, acte, evidențe aflate la părți sau terți (expertiză la fața locului); analiza explicațiilor părților și martorilor; analiza actelor de control financiar și expertiza contabilă anterioară în aceeași cauză; studierea concluziilor expertizei tehnice.

În structură, raportul de expertiza contabilă cuprinde trei părți, și anume: introducere, desfășurarea expertizei, concluzii.

Cuvinte cheie : expertiză, expert, cercetare

Prin natura și conținutul faptei, împrejurărilor, situației, cauzei sau litigiului care se cercetează, expertiza poate fi: tehnică, merceologică, medicală, filatelică, grafologică, criminalistică, auto, contabilă, etc.

Expertiza contabilă este o formă de cercetare științifică efectuată în vederea lămuririi modului în care sunt reflectate în documente și în evidențele tehnico-operative și contabile, anumite

fapte, împrejurări și situații de natură economico-financiară. Prin expertiza contabilă se înțelege misiunea data unui expert contabil de a controla registrele contabile, conturile și actele justificative financiar-contabile ale unei entități, fie în scopul de a furniza părților interesate date pentru o regularizare echitabilă a afacerilor comune, fie spre a procura justiției informațiile necesare în scopul de a se pronunța, în cunoștință de cauză, asupra unui proces sau a unei contestații de care a fost sesizată.

Sfera expertizei contabile cuprinde întreaga activitate economico-financiară a unei entități. Are ca obiect de cercetare situația economico-financiară și capacitatea acestuia de a genera profit sau venituri, așa cum rezultă din documentele primare și de evidență contabilă privind ieșirea și intrarea legală a valorilor materiale și bănești, cu scopul de a stabili în mod științific, corectitudinea sau incorectitudinea administrării unui patrimoniu.

Expertiza contabilă are ca obiect totodată și analiza economico-financiară a activității unei entități, cu scopul de a se determina comportamentul conducătorilor și al persoanelor din structurile funcționale și de producție, în raport cu atribuțiile lor de serviciu.

Expertizele contabile pot fi clasificate ¹:

- I. După scopul principal în care au fost solicitate, în:
 - a. **expertizele contabile judiciare**, reglementate de: Codul de procedură civilă; Codul de procedură penală; alte legi speciale;
 - b. **expertize contabile extrajudiciare** – sunt cele efectuate în afara procedurilor reglementate privind rezolvarea unor cauze supuse verdictului justiției. Sunt efectuate în afara unui proces judiciar. Nu au calitatea de mijloc de probă în justiție, ci, cel mult, de argumente pentru solicitarea de către părți a administrării probei cu expertiza contabilă judiciară sau pentru rezolvarea unor litigii pe cale amiabilă.
- II. După principalul obiectiv la care se referă, expertizele contabile sunt:
 - a. civile
 - b. penale
 - c. comerciale
 - d. fiscale
 - e. alte categorii dispuse de organele în drept sau extrajudiciare solicitate de către clienți

Expertiza contabilă judiciară.

Expertizele contabile judiciare sunt reglementate de Codul de procedură civilă, Codul de procedură penală, alte legi speciale și reprezintă prin urmare, mijloc de probă în justiție.

Expertiza tehnică efectuată de experți sau de specialiști, din dispoziția organelor de urmărire penală, a instanțelor judecătorești sau a altor organe cu atribuții jurisdicționale, în vederea lămuririi unor fapte sau împrejurări ale cauzei, constituie expertiză tehnică judiciară.

Expertizele contabile judiciare sunt probe individuale administrate de organul judiciar, concluziile acestora neputând fi automat însușite de către organul care le-a dispus sau le-a acceptat; organul judiciar poate să admită sau să respingă concluziile expertizei contabile judiciare, în funcție de nivelul științific, calitatea acestuia și corelația cu celelalte probe administrate în cauzele supuse cercetării și judecării. Expertizele contabile judiciare sunt dispuse din oficiu sau acceptate, la cererea părților implicate în procesul judiciar, în toate fazele de desfășurare a acestuia, cu scopul stabilirii adevărului material și justei soluționări a litigiilor sau a cauzelor aflate în faza de cercetare sau de judecată.

Expertizele contabile judiciare se află la punctul de interferență dintre domeniul contabilității și domeniul dreptului, îndeplinind funcția de probă științifică. Obiectul de cercetare al expertizelor contabile îl constituie fenomenele și procesele economice reflectate de documentele cu valoare probatorie indicate de către fiecare parte aflată în litigiu.

Principalele trăsături caracteristice (particularități) ale expertizei contabile judiciare sunt:

- a. este mijloc de probă în justiție și intervine numai atunci când organele judiciare o consideră necesară pentru elucidarea cauzelor în curs de anchetă sau de judecată;
- b. are competența de examinare a documentelor și evidențelor tehnico-operative și contabile necesare pentru lămurirea obiectivelor stabilite de organele judiciare;
- c. confirm sau infirmă constatările controlului cu privire la pagube, abateri, deficiențe, lipsuri etc.
- d. intervine ca probă administrată de organele de urmărire penală și de judecată, în vederea convingerii asupra realității și asupra condițiilor apariției pagubei, deficienței, abaterii, etc.;

Sarcina efectuării expertizei contabile are caracter obligatoriu, cu excepția cazurilor de recuzare sau a existenței circumstanțelor care generează situații de incompatibilitate.

Expertiza contabilă extrajudiciară (amiabilă)

Este solicitată de persoane fizice sau juridice interesate fără să existe un dosar de anchetă, cercetare sau de judecată. Expertiza contabilă extrajudiciară (amiabilă) poate interveni în diverse situații, ca de exemplu:

- mijloc de fundamentare a acțiunilor arbitrale pentru agenții economici; de obicei agenții economici înainte de a se adresa instanțelor arbitrale apelează la serviciile unui expert contabil, pentru a avea certitudinea și răspunderea că documentele și evidențele pe care se bazează acțiunea arbitrală sunt legale, corecte, exacte, că reflectă fidel situația economico-financiară, gestionară, contractuală, etc.

- în situațiile de contestare a deciziilor de imputare, pentru stabilirea răspunderii materiale, persoana fizică poate apela la serviciile unui expert contabil și utiliza expertiza contabilă ca mijloc de fundamentare a contestației și de apărare în condiții de legalitate, dacă se consideră neîndreptățită, pe cale administrativă. De multe ori se emit cu multa ușurință decizii de imputare și se stabilesc răspunderi materiale pe baza unor evidențe contabile necorespunzătoare, cu erori, care conțin date neconforme cu realitatea și normele legale.

În condițiile economiei de piață, a existenței și funcționării societăților comerciale, problemele teoretice, legale și metodologice privind expertiza contabilă, sunt utile diverselor categorii de specialiști din economie: tehnicienii din domeniul contabilității; acționari; creditor; administratori; cenzori; magistrați; avocați; fisc; oameni de afaceri în general, etc.

Expertul contabil

Calitatea de expert contabil este incompatibilă cu cea de martor în aceeași cauză, calitatea de martor având întâietate. Expertul contabil se află în incompatibilitate dacă există împrejurări din care rezultă că este interesat sub orice formă, el, soțul(ia) sau vreo rudă apropiată, în soluționarea unei cauze, într-un anumit mod, care l-ar determina, pe expertul contabil, să fie subiectiv.

Pot fi asimilate cu „împrejurări din care rezultă că este interesat sub orice formă”, următoarele situații în care s-ar putea găsi expertul contabil:

I. Dacă, în calitate de organ de control, colaborator sau consilier al uneia dintre părțile în proces, s-a pronunțat asupra unor aspecte, ori a luat parte la întocmirea actelor primare, a evidențelor tehnico-operative sau la elaborarea situațiilor financiare care fac obiectul dosarului supus judecății.

II. Dacă, în calitate de expert contabil, și-a exprimat o primă opinie în aceeași cauză supusă judecății, deoarece primează prezumția că ar fi interesat în susținerea primei soluții. În particular, expertul contabil, care a efectuat o expertiză extrajudiciară, la cererea unei părți în proces, se află în incompatibilitate cu calitatea de expert numit din oficiu. Dacă îndeplinește condițiile de independență și de competență, poate accepta calitatea de expert contabil recomandat de parte.

Calitatea de expert contabil (ca și de contabil autorizat) se dobândește pe bază de examen.

Conform art. 4 din Ordonanța 65/1994, poate dobândi calitatea de expert contabil persoana care îndeplinește următoarele condiții:

- are capacitatea de exercițiu deplină;
- are studii economice superioare în specialitatea contabilitate - finanțe, cu diploma recunoscută de Ministerul Învățământului și practica în specialitate de cel puțin 3 ani;
- nu a suferit nici o condamnare care, potrivit legislației în vigoare, interzice dreptul de gestiune și de administrare a societăților comerciale;
- a reușit la examenul de expert contabil.

Experții contabili pot să-și exercite profesia individual ori se pot constitui în societăți comerciale potrivit legii.

Expertul contabil nu primește, pentru lucrările executate, un salariu, ci un onorariu prevăzut prin contractul încheiat cu referire la misiunea sa.

Concluzii

Expertiza contabilă este o activitate a profesiei contabile ce poate fi efectuată numai de către persoanele care au dobândit calitatea de expert contabil în condițiile legii, fiind înscrise, în Tabloul experților contabili, actualizat anual de către Corpul Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România.

Expertul contabil este persoana care a dobândit aceasta calitate, în condițiile legii, având competența profesională de a verifica și de a aprecia modul de organizare și de conducere a activității economico-financiare și de contabilitate, de a supraveghea gestiunea societăților comerciale și de a verifica legalitatea bilanțului contabil și a contului de profit sau pierdere.

Expertizele contabile trebuie efectuate în mod responsabil, bazate pe documente justificative și evidențieri contabile, și nu pe prezumții, declarații ale părților și/sau ale martorilor, deoarece de raportul expertizei contabile depinde activitatea și evoluția unei entități, iar în cazul unei sesizări a instanței, reprezintă un mijloc de probă în vederea soluționării corecte a unei cauze.

Bibliografie

- [1] Boulescu M., Ghiță M., „*Expertiză contabilă și audit financiar - contabil*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999
- [2] Florea L., Macovei I.-C., Florea R., Berbeci M., „*Introducere în expertiza contabilă și auditul financiar*”, Editura CECCAR, București, 2007
- [3] ORDONANȚA GUVERNULUI nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, republicată și actualizată